

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

6045

Φύλλο Νο 261

8 Φλεβάρη 2012

Κυκλοφορεί

κάθε δεύτερη Τετάρτη

1,5 ευρώ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

6,7

Τι πρωτοβουλίες χρειάζεται η Αριστερά;

8-9

Χαράτσια-ανεργία: Δίκτυα αντίστασης παντού

12

Αίγυπτος: Η σύγκρουση συνεχίζεται

11

Παντελής Πουλιόπουλος: Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση;

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ κυβέρνησης-τρόικας, για το νέο δανεισμό: • Μαχαίρι στους μισθούς και στις συντάξεις • Χιλιάδες απολύσεις στο Δημόσιο • Περικοπές στα νοσοκομεία, στα φάρμακα, στα σχολεία • Ιδιωτικοποιήσεις εξπρές • Νέα δώρα για τους τραπεζίτες

Να πέσουν τώρα

*Γενική πολιτική απεργία
για να φύγουν Παπαδήμος,
τριοκομματική και τρόικα*

Ένα πρόγραμμα συντριπτικής λιτότητας συνοδεύει τη συμφωνία μεταξύ της τριοκομματικής του Παπαδήμου και της τρόικας για τη νέα δανειακή συνθήκη που, τάχα, θα σώσει τη χώρα από το χρέος.

Αυτή η καρμανιόλα δεν επιδέχεται καμιά «διαπραγμάτευση»: από τη σκοπιά των εργαζομένων, της νεολαίας, του λαού πρέπει επειγόντως να ανατραπεί.

Στην τρομοκρατία των μίντια και του αρχιτραπεζίτη πρωθυπουργού πρέπει να δοθεί απάντηση:

Στάση πληρωμών, ούτε δεκάρα πλέον στους ντόπιους και διεθνείς τοκογλύφους!

Τα συνδικάτα βρίσκονται μπροστά σε ιστορική πρόκληση: Αν δεν απαντήσουν, θα υποβαθμιστούν σε ρόλο ανάξιο της ιστορίας του εργατικού κινήματος. Οι ηγεσίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ θα πρέπει να πειστούν, να ξεπεραστούν, να υποχρεωθούν να οργανώσουν παρατεταμένο απεργιακό πόλεμο για την ανατροπή αυτής της πολιτικής. Η συμφωνία χτυπάει τους εργαζόμενους σε όλα τα μέτωπα. Μετα-

τρέπει, όμως, και κάθε νοσοκομείο, κάθε σχολείο, κάθε ταμείο, κάθε κλάδο, σε οχυρό αντίστασης. Και εκεί πρέπει να πέσει άμεσα η προσοχή των αγωνιστών της Αριστεράς και της βάσης του εργατικού κινήματος.

Στην προοπτική μιας γενικής πολιτικής απεργίας που θα σαρώσει τη δανειακή συμφωνία, τον Παπαδήμο και την τρόικα. Στη δική μας παράδοση υπάρχουν τα Ιουλιανά του '65, ο Νοέμβρης του '73, η μεγάλη εργατική «μεταπολίτευση». Μια τέτοια απάντηση τους αξίζει.

στα **Σύντομα...**

Η προπαγάνδα λέει ότι το χρέος δημιουργείται από το έλλειμμα, από τη συνήθεια των ελλήνων να καταναλώνουν περισσότερα από όσα παράγουν. Τα επίσημα στοιχεία λένε ότι αν αφαιρεθούν οι τόκοι και το αρνητικό ισοζύγιο των πετρελαιοειδών (αξία εισαγωγών μείον αξία εξαγωγών) το έλλειμμα έχει ήδη μηδενιστεί από το 2010. Είναι μια πλήρης αντιστροφή της εικόνας: Οι τόκοι δημιουργούν το έλλειμμα! Και την ίδια περίοδο, το χρέος αυξήθηκε κατά 20% ως προς το ΑΕΠ: Το χρέος ανατροφοδοτεί και αυξάνει το χρέος! Γι' αυτό μόνη λύση είναι η στάση πληρωμών...

★ ★ ★

Το ΔΝΤ τάσσεται «αριστερότερα» της ΕΕ! Δι-αφωνεί με τους Μερκοζί, προειδοποιώντας ότι η πρωτοφανής λιτότητα θα επιτείνει την ύφεση και θα πυροδοτήσει κοινωνικές εκρήξεις. Προτείνει να συμμετάσχει στο «κούρεμα» και η ΕΚΤ και οι κρατικές τράπεζες της ευρωζώνης, μεταβιβάζοντας τα ελληνικά ομόλογα που κατέχουν στον EFSF στην πραγματική αξία κτήσης και όχι στην ονομαστική, ώστε να μην κερδοσκοπήσουν οι κρατικές ευρωτράπεζες από την «αλληλεγγύη» προς την Ελλάδα. Πιέζει για μικρότερο επιτόκιο στο PSI τα γεράκια του Νταλάρα. Όταν το διαβόητο Ταμείο εμφανίζεται με πιο «ανθρώπινο πρόσωπο» από την ΕΕ, κατανοεί κανείς πού έχουν φτάσει οι ευρωηγεσίες...

★ ★ ★

Με τη ΝΔ στο 30% και το ΠΑΣΟΚ στο 8% (!) το πολιτικό σκηνικό παίρνει φωτιά. Πρώτο μέλημα να αποφευχθούν οι κάλπες υπό τις παρούσες συνθήκες. Σεμνά και ταπεινά οικοδομείται η πρόταση για επ' αόριστον παράταση του βίου της κυβέρνησης Παπαδήμου...

★ ★ ★

Οι προσπάθειες «αναστήλωσης» θα έχουν πολλές πλευρές. Όπως η μετατόπιση του ΔΟΛ προς το στρατόπεδο Σαμαρά. Όπως η παρέμβαση του αρχιεπισκόπου που, υιοθετώντας το σύνθημα για «επαναδιαπραγμάτευση», ενέτασε την εκκλησία σχεδόν επισήμως στο κόμμα της Δεξιάς (του Κυρίου). Παρ' όλα αυτά η ΝΔ απέχει ακόμα πολύ από την αυτοδυναμία, παρά την απίστευτη κατρακύλα του ΓΑΠ. Μουλάρη ο Αστραχάν...

★ ★ ★

Κατά 30% έχουν περικοπεί οι δημόσιες δαπάνες από το 2009, σημειώνει ο (όχι και τόσο ριζοσπάστης) γκουρού-οικονομολόγος Πολ Κρούγκμαν, χαρακτηρίζοντας αυτό το σκορ αδιανόητο! Πράγματι, για να βρούμε ανάλογες «επιτυχίες» -τουλάχιστον στο ευρωπαϊκό έδαφος- θα πρέπει να φτάσουμε στην εποχή του Τσαουσέσκου. Και κάποιος θα πρέπει να θυμηθούν τι τέλος είχε αυτή η «κόκκινη» δικτατορία...

★ ★ ★

Στροφή στην πολιτική του γαλλικού Σ.Κ. μπροστά στις εκλογές. Ο Φρανσουά Ολάντ επιτέθηκε με δριμύτητα στις τράπεζες και γενικότερα στις «αγορές», υποστηρίζοντας ότι αν δεν ελεγχθούν δεν μπορεί να υπάρξει διέξοδος από την κρίση. Πρόκειται για προεκλογική δημαγωγία ή για νέες σκέψεις των ευρωσοσιαδημοκρατών μπροστά στο βάραθρο της κρίσης; Ο χρόνος (σύντομα) θα δείξει. Προς το παρόν η Μοντ και η Λιμπερασιόν εξέφρασαν τη δυσφορία τους, ενώ στο γαλλικό ΚΚ ξαναρχίζουν οι σκέψεις για «πληθθυντική Αριστερά»...

★ ★ ★

Μονότονη χαρακτηρίσε τη σταθερή απασχόληση ο πρωθυπουργός της Ιταλίας, Μόντι, προειδοποιώντας τη νεολαία της χώρας να ξεχάσει τη... μονοτονία. Γι' αυτό άλλωστε ο ίδιος άλλαξε δουλειά και από τραπεζίτης έγινε πρωθυπουργός. Μια ιδέα θα ήταν να βοηθήσει τους οδοκαθαριστές ή τις μαγειρίτσες να γίνουν τραπεζίτες, ή -γιατί όχι;- πρωθυπουργοί. Έτσι για να σπάσει η μονοτονία...

★ ★ ★

Τι θα γίνει στη βουλή; Θα αντέξουν οι βουλευτές της τρικομματικής να υπερψηφίσουν τη συμφωνία ή θα γίνει... των φαρμακείων;

Απαραίτητη η κλιμάκωση της αντίστασης από συνδικάτα-συνελεύσεις-Αριστερά

Γενική πολιτική απεργία, τώρα!

Του Θεωρή Πατσατζή

Μαζικές και δυναμικές ήταν οι κινητοποιήσεις που πραγματοποίησαν οι εργαζόμενοι την Τρίτη 7 Φλεβάρη, στο πλαίσιο της 24ωρης γενικής απεργίας των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ ενάντια στα βάρβαρα μέτρα που περιλαμβάνει το νέο μνημόνιο.

Διαδήλωση

Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές στην Αθήνα και σε όλη την Ελλάδα έστειλαν με τα συνθήματά τους ξεκάθαρο μήνυμα: «Επιασε βροχή, έρχεται και μπόρα, ήρθε της κυβέρνησης η τελευταία ώρα». Οι χιλιάδες εργαζόμενοι κατέβηκαν αποφασισμένοι να διαδηλώσουν ότι θα αντισταθούν με κάθε τρόπο στο άγριο τσεκούρι που ετοιμάζουν στους μισθούς και τις συντάξεις, στις απολύσεις στο δημόσιο, στην ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών αγαθών. Δεν τους σταμάτησε ούτε η δυνατή βροχή που έπεψε συνέχεια από την αρχή της συγκέντρωσης στην Αθήνα. Οι προσυγκεντρώσεις του ΣΥΡΙΖΑ και του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων, που ξεκίνησαν από την Κλαυθμόνι, συναντήθηκαν στο Σύνταγμα με τη συγκέντρωση των συνδικάτων.

Ήταν πολλά τα σωματεία που παραβρέθηκαν με πανό. Οι εργαζόμενοι στους δήμους, οι εκπαιδευτικοί, οι εργαζόμενοι στα τρόλεϊ, οι σιδηροδρομικοί, οι εργαζόμενοι στα ΕΛΤΑ κ.ά. η Η προσυγκέντρωση του ΠΑΜΕ προτίμησε να ανέβει στο Σύνταγμα από την Πανεπιστημίου. Προσυγκέντρωση στην οποία συμμετείχε και το σωματείο των απεργών της Χαλυβουργίας.

Παρά το ότι η γενική απεργία αποφασίστηκε μόλις την προηγούμενη μέρα, οι εργαζόμενοι έδειξαν την αγανάκτηση και την οργή τους απέναντι στην αφαίρεση κάθε εργατικού δικαιώματος που μας ετοιμάζουν η κυβέρνηση, η μαύρη συμμαχία ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ, η τρόικα και οι ντόπιοι καπιταλιστές.

Από το πρωί είχαν προηγηθεί διάφορες δράσεις για την απεργία, όπως οι καταλήψεις που πραγματοποιήσαν οι εργαζόμενοι στο Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων και στο Υπουργείο Υγείας.

Ο κόσμος φωνάζει με κάθε τρόπο ότι δεν πάει άλλο. Ότι δεν γίνεται να κάνει άλλες θυσίες με πρόσχημα το χρέος, το οποίο, παρά τα συνεχή σκληρά μέτρα, αντί να μικραίνει αυξάνεται. Καταλαβαίνει όλο και περισσότερο ότι οι μειώσεις μισθών και τα χαράτσια, που τους ζητάνε να πληρώσουν, είναι για να κρατήσουν τα κέρδη τους και την καλοπέρασή τους οι τραπεζίτες, οι εφοπλιστές και οι βιομήχανοι.

Από την προσυγκέντρωση πρωτοβάθμιων, ΣΥΡΙΖΑ στις 7/2.

Κλιμάκωση

Η διάθεση των εργαζομένων έχει καταγραφεί σε όλο το προηγούμενο διάστημα. Στην Παναττική απεργία του Γενάρη, στο ταξικό κύμα αλληλεγγύης σε Χαλυβουργία, Άλτερ και τους υπόλοιπους χώρους του ιδιωτικού τομέα που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις. Στις κινητοποιήσεις του Συντονιστικού επιτροπών αγώνα και στα Διοικητικά Συμβούλια των νοσοκομείων τις προηγούμενες μέρες. Συνέχεια στις κινητοποιήσεις της πανεργατικής δίνουν και οι εργαζόμενοι στα ΚΕΠ που έχουν απεργία και την Τετάρτη 8 Φλεβάρη.

Η πιο εντυπωσιακή εικόνα έρχεται από τους καθηγητές. Η οργή και η αγανάκτηση των εκπαιδευτικών δεν εκφράστηκε μόνο με τη στήριξη της Αριστεράς στις πρόσφατες εκλογές των πρωτοβάθμιων συλλόγων τους. Εκφράστηκε και με την απόφαση που πήρε η γενική συνέλευση των προέδρων τους το Σάββατο 4 Φλεβάρη. Οι εικόνες που μετέφεραν οι πρόεδροι των τοπικών ΕΛΜΕ ήταν εντυπωσιακές για το πώς σε μια σειρά χώρους οι συνάδελφοί τους απαιτούν να προχωρήσει η Ομοσπονδία τους σε απεργιακές κινητοποιήσεις αμέσως. Έτσι αποφάσισαν ένα πενήνήμερο δράσης από 13-17 Φλεβάρη, με ενημέρωση γονιών και συναντήσεις των επιτροπών αγώνα σε κάθε σχολείο, 24ωρη απεργία με περιφρούρηση από τις επιτροπές αγώνα και συλλα-

λητήρια στις μεγάλες πόλεις, δράσεις αλληλεγγύης μαζί με τους συλλόγους γονέων, παραστάσεις διαμαρτυρίας, αποκλεισμούς, απογευματινά συλλαλητήρια, κοινές εκδηλώσεις και συσκέψεις με άλλα σωματεία. Και αμέσως μετά νέο γύρο γενικών συνελεύσεων για την κλιμάκωση του αγώνα τους.

Μαζικές ήταν οι διαδηλώσεις και σε άλλες πόλεις και από παντού στέλνεται το μήνυμα της κλιμάκωσης του αγώνα. Στο Ρέθυμνο οι απεργοί συγκεντρώθηκαν στο Εργατικό Κέντρο και μετά τη λήξη της συγκέντρωσης έκαναν απεργιακή συνέλευση. Η συνέλευση αποφάσισε να εντείνουν οι εργαζόμενοι τις κινητοποιήσεις τους, με πολιτικό στόχο την άμεση πτώση της κυβέρνησης του μνημονίου και της τρόικας και τη ριζική ανατροπή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών του πεθαιμένου πολιτικού συστήματος. Επίσης αποφάσισε να πραγματοποιήσει παλλαϊκή συγκέντρωση στο Δημαρχείο Ρεθύμνου στις 8 Φλεβάρη και γενική συνέλευση των πρωτοβάθμιων σωματείων του νομού και όλων των εργαζομένων ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, των ανέργων και των συνταξιούχων, την Πέμπτη 9 Φλεβάρη. Στόχος η οργάνωση πανεβραχιονιακής γενικής απεργίας την ημέρα της απεργίας των καθηγητών, στις 14 Φλεβάρη, σαν ένα πρώτο βήμα για αγώνα διάρκειας.

Τέτοιες πρωτοβουλίες χρειάζεται να παρθούν άμεσα σε κάθε χώρο. Δύο χρόνια τώρα

με τους αγώνες οι εργαζόμενοι καταφέρνουν να ξεπερνούν την προδοτική στάση των ηγεσιών της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Για να τους αναγκάσουμε να κλιμακώσουν τον αγώνα, χρειάζεται σε κάθε χώρο να προχωρήσουμε σε δυναμικές κινητοποιήσεις. Με απεργίες διάρκειας, καταλήψεις και αποκλεισμούς.

Ανατροπή

Η Αριστερά χρειάζεται να παρέμβει κινητοποιώντας αγωνιστές από τους εργατικούς χώρους στις συσκέψεις που πραγματοποιούνται από ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ την Πέμπτη 9 Φλεβάρη, για να πιέσουν τις συνδικαλιστικές ηγεσίες να συνεχίσουν τον αγώνα με την κήρυξη γενικής πολιτικής απεργίας διάρκειας ως την ανατροπή της κυβέρνησης Παπαδήμου.

Ο κόσμος έχει τη διάθεση να αντισταθεί και αυτό μπορεί να μετατραπεί σε νίκη με τους αγώνες μας και την απαίτηση: Να πάρουν τα μέτρα πίσω και να φύγουν τώρα! Να διώξουμε μνημόνια και τράπεζες, τη συμμαχία ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ακροδεξιάς. Να ανατρέψουμε την πολιτική της συγκυβέρνησης και της τρόικας. Να απαλλαγούμε από την πίεση τοκογλόφων και τραπεζιτών με παύση πληρωμών του χρέους και εθνικοποίηση των τραπεζών. Να απαλλαγούμε από τα χαράτσια, υποχρεώνοντας το μεγάλο κεφάλαιο να πληρώσει βαριά φορολογία. Για να το καταφέρουμε, ένα δρόμος υπάρχει. Η γενική πολιτική απεργία διάρκειας.

Γλέντι της εφημερίδας «Εργατική Αριστερά»

Η «ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ» οργανώνει γλέντι για την οικονομική της ενίσχυση. Στους δύσκολους καιρούς που ζούμε, οι εφημερίδες της Αριστεράς χρειάζονται τη βοήθεια του κόσμου για να συνεχίσουν και να βελτιώνουν την έκδοσή τους. Έτσι και η «Εργατική Αριστερά» απευθύνεται

στους εργαζόμενους, στους μετανάστες, στη νεολαία και αγωνιστές των κινημάτων, σε όλους τους συναντηθήκαμε μαζί στους δρόμους. Το γλέντι μας θα έχει ζωντανή μουσική, φαγητό, ποτό και πολύ κέφι. Η πρόσκληση κοστίζει 5 ευρώ και περιλαμβάνει το πρώτο ποτό. Σας περιμένουμε.

Ακραία αντιδραστική, αλλά και απομονωμένη, η συμφωνία τρικομματικής-Τρόικας

Βουλιάζουν στα αδιέξοδα

Με ένα αδιανόητο πρόγραμμα λιτότητας συνοδεύεται η συμφωνία της τρικομματικής κυβέρνησης Παπαδήμου με την τρόικα. Το διαβόητο PSI+ αποδεικνύεται ότι αφορά μόνο τη σωτηρία των ελληνικών τραπεζών, τη διασφάλιση των συμφερόντων των διεθνών τοκογλύφων, ενώ το χρέος θα παραμείνει μη βιώσιμο.

Οι συνέπειες στους μισθούς θα είναι κατακλισματικές. Η μείωση του κατώτατου νόμιμου ημερομισθίου της ΕΓΣΣΕ κατά 25% θα δημιουργήσει άμεσα ένα τμήμα εξαθλιωμένων εργατών. Όμως ταυτόχρονα, η κατάργηση των «ωριμάνσεων» και κυρίως της ισχύος των κλαδικών συμβάσεων («μετενέργεια») θα σπρώξει βίαια προς αυτό το κατώτατο όριο ένα ακόμα μεγαλύτερο τμήμα της εργατικής τάξης.

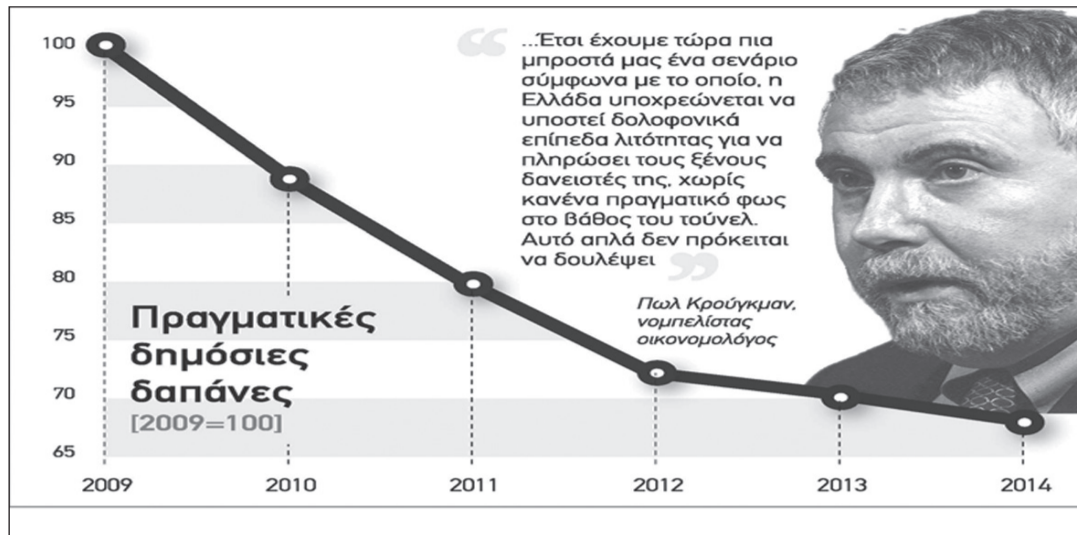
Στο στόχαστρο μπαίνουν και οι συντάξεις. Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, δεν είναι ακόμα γνωστό το ποσοστό της περικοπής των επικουρικών συντάξεων (η κυβέρνηση είναι έτοιμη για «μαχαίρι» 15%, ενώ η τρόικα διεκδικεί 20-25%). Όμως αυτό είναι μόνο η μία πλευρά. Η συντριβή των μισθών και το «κούρεμα» των αποθεματικών θα έχει δραματικές συνέπειες στους πόρους των Ταμείων. Η γενικευμένη μείωση των κύριων συντάξεων θεωρείται αναπόφευκτη μέσα στο 2012, με αποτέλεσμα εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι να βρεθούν εγκλωβισμένοι σε ένα καθεστώς συνταξιούχου χωρίς σύνταξη που θα επιτρέψει επιβίωση.

Οι περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες είχαν φτάσει ήδη στα όρια αντοχής των σχολείων και των νοσοκομείων. Και όμως η συμφωνία προβλέπει πρόσθετες περικοπές της τάξης του 1,5% του ΑΕΠ και θα αφορούν κυρίως τον τομέα της υγείας (νοσοκομειακή περίθαλψη, φάρμακα). Η κυβέρνηση και η τρόικα παίζουν ήδη επικίνδυνα με το μέσο όρο ζωής του πληθυσμού.

Δώρα

Αντίθετα, τα νέα είναι ευχάριστα για τους αναξιοπαθούντες καπιταλιστές. Πέρα από τη μείωση των μισθών, θα πάρουν μείωση των εργοδοτικών εισφορών κατά 10% και πιθανότατα νέες φοροαπαλλαγές επί των κερδών τους. Έτσι ίσως εξηγείται ότι το 40% των επιχειρήσεων αύξησαν την πραγματική κερδοφορία τους μέσα στα χρόνια της κρίσης.

Τα νέα είναι επίσης ευχάριστα για τους τραπεζίτες. Το «κούρεμα» αντικαθιστά τα τοξικά ομόλογα που έχουν στα χέρια τους με καινούργια στην τρέχουσα τιμή της αγοράς. Επιπρόσθετα θα λάβουν πολλές δεκάδες δισ. ευρώ ως «ενίσχυση» (ανακεφαλαίωση) από το Δημόσιο. Η ενίσχυση, που ξεπερνά κατά πολύ τη χρηματιστηριακή αξία όλων των ελληνικών ιδιωτικών τραπεζών, θα φέρει στο Δημόσιο ισόποση

«αξία» κοινών μετοχών, αλλά χωρίς δικαίωμα ψήφου, ώστε οι τράπεζες να μείνουν στα χέρια των ιδιοκτητών τους. Όμορφες δουλειές, τακτοποιημένες.

Επίσης οι διεθνείς τοκογλύφοι δεν έχουν κανένα λόγο να δυσφορούν. Οι «οίκοι» που εκπροσωπούνται από τον Τσαρλς Νταλάρα θα ανταλλάξουν επίσης τα τοξικά ομόλογα, που διαθέτουν, με νέα, υγιέστερα, προϊόντα: ομόλογα μεγάλης διάρκειας, με επιτόκιο μικρότερο του αναμενόμενου μετά την παρέμβαση του ΔΝΤ, αλλά ακόμη ικανοποιητικό (περίπου 3,5%), με εγγυημένη αποπληρωμή σε ευρώ ή δολάρια και υπό το αγγλοσαξονικό δίκαιο, που δίνει μεγάλες εξουσίες στους πιστωτές.

Και ως επισφράγισμα οι Μερκοζί προτείνουν τον Ειδικό Τραπεζικό Λογαριασμό που θα δεσμεύει τα δάνεια και τα δημόσια έσοδα (!) για να διασφαλίζει την κατά προτεραιότητα αποπληρωμή των πιστωτών!

Η συμφωνία αυτή αντανάκλα τη στροφή της λυκοσυμμαχίας των ευρωηγεσιών (βλ. σελ. 16). Ανήσυχτοι για τις διαστάσεις της κρίσης και την απειλή των χρεών σε γιγάντιες οικονομίες (Ιταλία, Ισπανία, Γαλλία) οι Μερκοζί στρέφονται σε μέτρα σταθεροποίησης του συστήματος με τον περιορισμό του περιθωρίου κερδοσκοπίας των hedge funds και των ιδιωτικών τραπεζών. Γι' αυτό άλλωστε οι μέχρι χτες ψοφοδεείς σοσιαλδημοκράτες, τύπου Φ. Ολάντ, τολμούν σήμερα να σηκώσουν κάποια φωνή, ορίζοντας ως αντίπαλο τις «αγορές».

Συναίνεση

Τα μίντια στην Ελλάδα και την Ευρώπη παρουσιάζουν τη φαρσοκωμωδία που παίζεται επί ημέρες στο Μαξίμου ως αγωνιώδη προσπάθεια να επιβάλουν αρχηγών να διαπραγματευτούν τη συμφωνία με την τρόικα. Όλοι γνωρίζουν ότι δεν πρόκειται περί αυτού. Η συμφωνία με τους δανειστές είναι δεδομένη. Το ερώτημα που αντιμετωπίζουν είναι αν οι τρεις υποστηρικτές του Παπαδήμου θα έχουν τη δυνατότητα να επιβάλουν τη συμφωνία στο εσωτερικό της χώρας, αν θα μπορούν να κάψουν την αντίσταση του εχθρού-λαού. Γι' αυτό στήνεται

Η Αριστερά πρέπει να στηριχθεί στην δυναμική του κόσμου και να δώσει πολιτική προοπτική

ένα ατελείωτο γαϊτανάκι επικοινωνιακής υποκρισίας. Οι τρεις πολιτικοί αρχηγοί έχουν ανάγκη να παρουσιαστούν ως μαχόμενοι, ως διαθέτοντες «κόκκινες» γραμμές, ως στοιχειωδώς χρήσιμοι για τον κόσμο.

Μαριονέτες

Ο ΓΑΠ αποτελεί καρικατούρα αρχηγού του πάλοι ποτέ κραταιού σοσιαλδημοκρατικού κόμματος. Το ΠΑΣΟΚ καταραυλά ολοταχώς προς εφιαλτικά –για όλο το σύστημα– χαμηλά ποσοστά επιρροής. Ο ΓΑΠ έχει χάσει πλήρως τον έλεγχο μέσα στο ίδιο του το κόμμα και το μόνο που μπορεί πλέον να διαπραγματευτεί είναι το πότε και πόσο αιτωπικά θα αποχωρήσει και από την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Δίνει λευκή επιταγή για όλα τα μέτρα στον αρχιτραπεζίτη που έφερε στην πρωθυπουργία και προσπαθεί να σερβίρει όσο πιο «ομαλά» γίνεται την πρόταση για παράταση του βίου της κυβέρνησης Παπαδήμου.

Η τρικομματική αποδεικνύεται μοιραία παγίδα για τις φιλοδοξίες του Αντ. Σαμαρά. Ο αρχηγός της δεξιάς βάσιζε τις ελπίδες του για αυτοδυναμία της ΝΔ στην πολιτική της «επαναδιαπραγμάτευσης» του μνημονίου. Σήμερα είχε την ευκαιρία να διαπραγματευτεί και το αποτέλεσμα είναι ακόμα χειρότερο από το Μνημόνιο. Αυτή η σκληρή αλήθεια δεν είναι εφικτό να κρυφτεί πίσω από λειονταρισμούς και υποκρισίες για την υπεράσπιση του 13ου και 14ου μισθού και τις γενικολογίες για «ανάπτυξη». Η ΝΔ είναι ήδη σε δημοσκοπική στασιμότητα, ενώ στη βάση της «λαϊκής δεξιάς» αναπτύσσονται κεντρόφυγες τάσεις τόσο προς τα δεξιά όσο και προς τα αριστερά της.

Ο Καρατζαφέρης, για να σώσει το τομάρι του, έχει φτάσει να

παριστάνει τον Ακρίτα που υπερασπίζει την Ευρώπη από τον κίνδυνο της μπολσεβίκικης επανάστασης που, ξεκινώντας από την Ελλάδα, θα σαρώσει τη γηραιά ήπειρο. Η συμμετοχή του ΛΑΟΣ στην τρικομματική έρχεται σε ολοφάνερη αντίθεση με το «αντισυστημικό» υπόβαθρο της ακροδεξιάς, που στρέφεται όλο και πιο γρήγορα προς την κάληψη των νεο-ναζί της Χρυσής Αυγής.

Αντιφάσεις

Η τρικομματική αποδεικνύεται ιδιαίτερα ευάλωτη. Και τα προβλήματα της είναι ακόμα στην αρχή. Γι' αυτό και στους κόλπους του συστήματος αναπτύσσονται οι δυο πιο αγωνιώδεις και αντιφατικοί προσανατολισμοί.

Μία άποψη είναι η παράταση του βίου της κυβέρνησης Παπαδήμου μέχρι το τέλος της τετραετίας του ΓΑΠ. Βασικό επιχειρήματός της είναι η αποφυγή της κάλης που, με τις σημερινές προβλέψεις, βγάζει σε κάθε περίπτωση αποτέλεσμα μεγαλύτερης πολιτικής αστάθειας. Όμως η παράταση του «ανώμαλου» σημερινού καθεστώτος δημιουργεί ένα εκρηκτικό μίγμα: το συνδυασμό της δεδομένης ταξικής αντίθεσης των εργατών και των φτωχών στη συμφωνία, με το «πλατύτερο» δημοκρατικό αίσθημα, με το αίτημα να μιλήσει επιτέλους ο κόσμος, ένα αίτημα που δεν μπορεί να καταδικάσει εύκολα ούτε ο... Πρετεντέρης.

Μια άλλη άποψη είναι η επιτάχυνση της διαδικασίας δημιουργίας νέου –ακραϊφνώς μνημονιακού– κόμματος. Ο Τ. Γιαννίσης ήδη πρότεινε την ενότητα των «μεταρρυθμιστικών»-φιλοευρωπαϊκών δυνάμεων που σήμερα «εγκλωβίζονται» στο ΠΑΣΟΚ, στη ΝΔ, στη ΔΗΜΑΡ. Όμως και αυτό το εγχείρημα θέλει χρόνο, ενώ υπάρχουν πολλές αμφιβολίες αν θα κατόρθωνε σε μαζικότητα να ξεπεράσει το κόμμα της Ντόρας.

Σε κάθε περίπτωση, η περίοδος που ανοίγει με την ανακοίνωση της συμφωνίας Παπαδήμου-τρίοικας θα έχει –όπως σωστά εντόπισε η Άννα Διαμαντοπούλου– χαρακτήρα «μαμής» για τις πολιτικές εξελίξεις.

Ανατροπή

Οι πρώτες αντιδράσεις είχαν περιορισμένη μαζικότητα. Οι κοινωνιολογούντες στα μίντια και στην Αριστερά ας μη βιαστούν να βγάλουν συμπεράσματα.

Η απειλή της χρεοκοπίας και των τεράστιων αλλαγών που επιφέρει η συμφωνία στη ζωή των απλών ανθρώπων είναι φυσιολογικό να δημιουργούν ένα σχετικό μούδιασμα. Όμως όλοι κατανοούν τη βαθιά αγανάκτηση του κόσμου στο περιεχόμενο της συμφωνίας. Η πρόσφατη πολιτική ιστορία αποδεικνύει ότι είναι ζήτημα συγκυριών και ελάχιστου χρόνου η επανεμφάνιση του κινήματος αντίστασης με ακόμα πιο μαζικά και αποφασιστικά χαρακτηριστικά. Αυτή η προοπτική παραλύει τα πολιτικά και οικονομικά επιτελεία.

Το καινούργιο στοιχείο είναι ότι ο κόσμος αναζητά πολιτική προοπτική. Και φυσιολογικά στρέφεται προς την Αριστερά. Οι δημοσκοπήσεις για το ΚΚΕ, τον ΣΥΡΙΖΑ, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, είναι απλώς οι προειδοποιήσεις.

Η Αριστερά οφείλει και πρέπει να ανταποκριθεί. Η ενότητα στη δράση είναι ένα αυτονόητο προαπαιτούμενο, όταν το διακύβευμα είναι η ανατροπή μιας τόσο σημαντικής πολιτικής επιλογής των κυρίαρχων τάξεων.

Μέτωπο

Η επεξεργασία, αποδοχή και προβολή ενός ελάχιστου, πειστικού, συγκεκριμένου «μεταβατικού» προγράμματος είναι το επόμενο βήμα. Με στόχους όπως η ανατροπή της λιτότητας, η στάση πληρωμών προς τους διεθνείς και ντόπιους τοκογλύφους, η διασφάλιση της δημόσιας υγείας και παιδείας, η εθνικοποίηση των τραπεζών, η επανακρατικοποίηση των ιδιωτικοποιημένων ΔΕΚΟ κ.λπ. Η ανάπτυξη, στη βάση αυτού του προγράμματος διεκδικήσεων, ενός δικτύου εργατικών και λαϊκών μετωπικών οργανώσεων, επιτροπών, συνελεύσεων κ.λπ. μπορεί να βάλει τα θεμέλια για την πραγματική ανατροπή του συσχετισμού δυνάμεων.

Η δυναμική της αντίστασης από τα κάτω, σε συνδυασμό με τη διαλυτική κρίση των αντιπάλων μας, θα θέσει, στους μήνες που έρχονται, το ερώτημα της κυβερνητικής εξουσίας για την Αριστερά. Και το ΚΚΕ, ο ΣΥΡΙΖΑ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα κριθούν από τις απαντήσεις που θα διαμορφώσουν.

Είναι μια διαδικασία εξαιρετικά δύσκολη με αντίπαλους όλους τους ιδεολογικούς, πολιτικούς και κρατικούς μηχανισμούς της κυρίαρχης τάξης. Μια πορεία σε χαρτογράφητα νερά και με δεδομένες τις ανεπάρκειες της σημερινής πολιτικής Αριστεράς. Μια πορεία όμως που θα πρέπει να επιχειρηθεί, γιατί για τον κόσμο μας δεν υπάρχει άλλη λύση.

Άνοδος της Αριστεράς στις εκλογές των σωματείων Αλλαγή σκηνικού, ευκαιρία ανατροπής

Του Θοδωρή Πατσατζή

Τα τελευταία δύο χρόνια περίπου, μια σειρά εκλογικές διαδικασίες, σε πρωτοβάθμια σωματεία του δημοσίου τομέα κυρίως, αναδεικνύουν μια τάση ανόδου της Αριστεράς σε συνδυασμό με πτωτική πορεία κυρίως της ΠΑΣΚΕ.

Ιδιωτικός τομέας

Λίγο πριν το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης η Αριστερά είχε αρχίσει να έχει μια πολύ μικρή άνοδο στον ιδιωτικό τομέα, όπου πρωτοστάτησε στη δημιουργία νέων σωματείων σε δύσκολους χώρους. Μέσα σε αυτή τη διαδικασία αναδείχθηκε ένα μαχητικό τμήμα συνδικαλιστών, που οργάνωσαν κινητοποιήσεις και κατόρθωσαν, κερδίζοντας την εκτίμηση των συναδέλφων τους, να γνωρίσουν επιτυχίες οι παρατάξεις της Αριστεράς. Όταν μάλιστα αυτή η μαχητικότητα συνδυαζόταν και με συγκεκριμένη πρόταση για τον κλάδο, τότε η συγκεκριμένη παράταξη είχε τη δυνατότητα να φτάσει σε πραγματικές ανατροπές.

Κάπως έτσι ήρθε η ανατροπή στην ΕΣΗΕΑ, με την παράταξη της ριζοσπαστικής Αριστεράς να αλλάζει το σκηνικό, τόσο με την αγωνιστική της δράση όσο και με την πρόταση για ενιαίο συνδικάτο Τύπου. Η ανατροπή αυτή δεν ήταν στάσιμη. Εξελίχθηκε, όσο φούντωνε η επίθεση των εργοδοτών στο χώρο του Τύπου. Οι εργαζόμενοι στα ΜΜΕ ήταν από τους πρώτους που χτυπήθηκαν, μόλις ξέσπασε η κρίση.

Η βάρβαρη επίθεση της κυβέρνησης Γ. Παπανδρέου και των καπιταλιστών, που προσπαθούν και με την κυβέρνηση Παπαδήμου να φορτώσουν όλα τα βάρη στους εργαζόμενους, ώστε να αποφύγουν τις συνέπειες της κρίσης, ήταν ο πρώτος καθοριστικός παράγοντας για τα εκλογικά αποτελέσματα στα σωματεία. Τα σκληρά μέτρα του

μνημονίου οδήγησαν τον κόσμο αγανακτισμένο στο «πεζοδρόμιο». Έχουν γίνει 15 γενικές απεργίες μετά το θρίαμβο του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές του 2009.

Δημόσιο

Αυτή η κίνηση των εργαζομένων δεν έφερε από την αρχή αλλαγή σκηνικού στα σωματεία. Οι εργαζόμενοι προτίμησαν την αποχή από εκλογικές διαδικασίες με ελάχιστες εξαιρέσεις, όπως σε μερικές ΕΛΜΕ (πρωτοβάθμιοι σύλλογοι καθηγητών), αλλά και συλλόγους δασκάλων όπου η Αριστερά τόλμησε να κατεβάσει ενωτικά ψηφοδέλτια. Η αποχή μετατράπηκε σε ψήφο ελπίδας και προσδοκίας προς την Αριστερά στην ουσία μετά τη 48ωρη απεργία του Ιούνη του 2011 και τη μάχη ενάντια στην ψήφιση του μεσοπρόθεσμου προγράμματος. Ακολούθησε το φθινόπωρο μια σειρά από απεργίες και καταλήψεις σε πολλούς χώρους του δημοσίου, που κορυφώθηκαν στη μεγαλύτερη 48ωρη απεργία του Οκτώβρη.

Η επιτυχία αυτών των αγώνων, πέρα από την πτώση της κυβέρνησης ΓΑΠ, ήταν ότι ξεμπροστιάστηκε η πολιτική της κυρίαρχης τάξης,

Οι εκλογικές επιτυχίες της Αριστεράς στους χώρους δουλειάς μπορούν, υπό όρους, να οδηγήσουν σε νικηφόρους αγώνες

αλλά και των κομμάτων που την εκφράζουν και του πολιτικού τους προσωπικού μεταξύ των οποίων και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΠΑΣΚΕ, στη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ. Ακόμη και η βίαιη καταστολή των αντιστάσεων έχει παίξει το ρόλο της ιδιαίτερα σε έναν κόσμο του ΠΑΣΟΚ με δημοκρατικές ευαισθησίες. Αυτός ο κόσμος άρχισε να εκφράζει σε μια σειρά χώρους την αντίδρασή του. Στήριξε την Αριστερά, όπου αυτή μπήκε μπροστά να οργανώσει αγώνες. Έτσι έγινε η μεγάλη ανατροπή στο Γενικό Κρατικό της Νίκαιας, όπου η Ανεξάρτητη Κίνηση Εργαζομένων από 1 έδρα έφτασε τις 5, ενώ η ΠΑΣΚΕ από τις 7 έπεσε στις 3 έδρες

και η ΔΑΚΕ έχασε τη 1 από τις 2 έδρες που είχε. Αντίστοιχα αποτελέσματα έχουν καταγραφεί στο Δήμο Καλλιθέας, στο νοσοκομείο Άγιος Σάββας κ.α. Σαφής άνοδος της Αριστεράς καταγράφεται και σε άλλα νοσοκομεία όπως στο ΓΝ Πατησίων. Νίκη της Αριστεράς μετά από δεκαετίες κυριαρχίας της ΠΑΣΚΕ είχαμε και στο ΙΓΜΕ.

Η πιο μεγάλη άνοδος της Αριστεράς καταγράφεται στις εκλογές που έγιναν τον τελευταίο μήνα σε πολλές ΕΛΜΕ. Αποτέλεσμα να έχει ανοίξει συζήτηση στον κλάδο για τη σύγκλιση συνεδριών ώστε η αλλαγή συσχετισμών να καταγραφεί και στο ΔΣ της Ομοσπονδίας τους, αν και το προηγούμενο συνέδριο έγινε πριν 7 μήνες. Όλες αυτές οι εκλογικές επιτυχίες της Αριστεράς δεν μπορούμε να ισχυριστούμε ότι έχουν φέρει πλήρη ανατροπή σκηνικού.

ΠΑΣΚΕ

Μπορεί η ΠΑΣΚΕ να εμφανίζεται έτοιμη να διαλυθεί –μη ξεχνάμε τρανταχτές αποχωρήσεις όπως αυτή της ΠΑΣΚΕ ΠΟΕ ΟΤΑ– αλλά οι δεσμοί που έχει δημιουργήσει το ηγετικό κομμάτι της με τους από πάνω, της επιτρέπουν να μπο-

ρεί να παίζει ακόμη καθοριστικό ρόλο, παρουσιάζοντας αυτές τις σχέσεις ως τη διέξοδο από τα προβλήματα. Σε πολλούς χώρους ακόμη και τώρα οι συνδικαλιστές της ΠΑΣΚΕ ισχυρίζονται ότι μόνο αν διατηρήσουν την πρωτοκαθεδρία θα γλιτώσει ο χώρος από τις εφεδρείες ή τις απολύσεις. Αλλού καταφεύγουν σε ελιγμούς, όπως στον ΟΑΕΕ, όπου, αφού ήταν γεγονός η πτώση της κυβέρνησης Παπανδρέου, η ΠΑΣΚΕ προσπάθησε να θολώσει τα νερά, βγάζοντας ανακοίνωση στη γενική απεργία του περασμένου Δεκέμβρη, με την οποία καλούσε σε ανατροπή της κυβέρνησης Παπαδήμου.

Αριστερά

Αν διαβάσουμε καλύτερα τα αποτελέσματα, θα διαπιστώσουμε ότι δεν κερδίζουν όλες οι δυνάμεις της Αριστεράς. Το ΠΑΜΕ, με εξαιρέσεις μετρημένες στα δάχτυλα του ενός χεριού, παρουσιάζει στασιμότητα. Είναι βέβαιο ότι η καθίζηση της ΠΑΣΚΕ δεν είναι ούτε εύκολη ούτε γρήγορη υπόθεση. Η Αριστερά μπορεί να την επισπεύσει συνεχίζοντας την προσπάθεια για οργάνωση των αγώνων από τα κάτω σε κάθε χώρο και σε συντονισμό μεταξύ των κλάδων. Με ενημερώσεις, συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα. Προσπαθώντας να βγουν απεργίες, καταλήψεις και κινητοποιήσεις διάρκειας που θα απαιτούν την ανατροπή της κυβέρνησης Παπαδήμου. Η ανατροπή της κυβέρνησης είναι καθοριστικός όρος για να μην περάσουν τα νέα μέτρα. Και μέσα σε αυτή τη μάχη είναι απαραίτητη η προβολή αιτημάτων που θα συνδέουν τα αιτήματα των εργαζομένων με τα αιτήματα για παύση πληρωμών του χρέους, για βαριά φορολογία των μεγαλοεργοδοτών κ.ά. Όλα τα παραπάνω, αν συνδυαστούν με την ενιαία δράση της Αριστεράς στους χώρους, μπορούν να αλλάξουν ριζικά τους συσχετισμούς στα σωματεία.

Αποτελέσματα εκλογών στο ΓΝ Πατησίων

Του Μπάμπη Φαράντου, γιατρού, μέλους ΔΣ Σωματείου Εργαζομένων

Στις 31 Ιανουαρίου έγιναν εκλογές στο Γενικό Νοσοκομείο Πατησίων για το Διοικητικό Συμβούλιο (ΔΣ) του Σωματείου και για αντιπροσώπους στο επικείμενο συνέδριο της ΠΟΕΔΗΝ. Οι συγκεκριμένες εκλογές είχαν τεράστια σημασία, αφού ο Λοβέρδος μεθοδεύει το κλείσιμο του ΓΝ Πατησίων και οι εργαζόμενοι του μαζί με κατοίκους και συλλογικές της περιοχής δίνουμε αγώνα εδώ και 6 μήνες για να μην κλείσει το νοσοκομείο.

Στις εκλογές για το ΔΣ συμμετείχε η Πρωτοβουλία Εργαζομένων και συνεργαζόμενοι/ συνεργαζόμενες με αυτήν από τον ευρύτερο χώρο της Αριστεράς και των κινήματων ενάντια στο Μνημόνιο.

Απορρίψαμε την πρόταση να συμμετάσχουμε σε ενιαίο ψηφοδέλτιο, το οποίο δεν προέτασε την ανάγκη συνολικού αντιμνημονιακού αγώνα των εργαζομένων, αλλά αντίθετα καλλιεργούσε αυταπάτες ότι το νοσοκομείο μπορεί να διασωθεί, ενώ εφαρμόζεται το Μνημόνιο, αρκεί όλοι οι εργαζόμενοι να αγωνιστούν «ενωμένοι» χωρίς πολιτικές αναφορές και «μακριά

από κόμματα». Μάλιστα, παρόλο που το ενιαίο ψηφοδέλτιο (Ενωτική Κίνηση Εργαζομένων) για το ΔΣ του Σωματείου εμφανιζόταν ως ακομάτιστο, δεν συμμετείχε ως ενιαίο και στην ΠΟΕΔΗΝ, αλλά προέκυψαν από αυτό 2 παραταξιακά ψηφοδέλτια της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ.

Οι εκλογές είχαν πολύ μεγάλη συμμετοχή και σε σύνολο 240 ψηφισάντων η Πρωτοβουλία Εργαζομένων έλαβε 48 ψήφους για το ΔΣ του Σωματείου, εκλέγοντας 2 μέλη, και η Ενωτική Κίνηση Εργαζομένων 171 ψήφους, εκλέγοντας τα υπόλοιπα 7 μέλη. Ας σημειωθεί ότι στο συγκεκριμένο Σωματείο

σπανίως εκλέγεται υποψήφιος από ψηφοδέλτιο της Αριστεράς, αφού συμμετέχουν σε αυτό συνήθως ψηφοδέλτια με κορμό τη ΔΑΚΕ και την ΠΑΣΚΕ, από τις οποίες προκύπτουν εναλλάξ και οι πρόεδροι του Σωματείου.

Στις εκλογές για τους αντιπροσώπους στο συνέδριο της ΠΟΕΔΗΝ, όπου δεν ψήφισαν οι 80 γιατροί του νοσοκομείου, το ψηφοδέλτιο της ΔΑΚΕ με 90 ψήφους εξέλεξε 2 αντιπροσώπους, της ΠΑΣΚΕ με 50 ψήφους εξέλεξε 1, ενώ η Πρωτοβουλία Εργαζομένων και συνεργαζόμενων έλαβε 20 ψήφους και δεν εξέλεξε αντιπρόσωπο.

Με δεδομένη τη μόλις 2 ετών παρουσία μας στο ΓΝ Πατησίων και το γεγονός ότι οι ψήφοι, που λάβαμε, είναι καθαρά ψήφοι συνείδησης, καθώς δεν χρησιμοποιούμε κανέναν άλλο τρόπο συγκέντρωσης ψήφων, θεωρούμε τα αποτελέσματα ενθαρρυντικά. Μας δίνουν την ευκαιρία και μέσα πλέον από το ΔΣ του Σωματείου να παλέψουμε για τη σωτηρία του ΓΝ Πατησίων και των άλλων 2 νοσοκομείων της περιοχής (70 ΙΚΑ, Παμμακάριστος), αλλά και συνολικά κατά της πολιτικής του Μνημονίου και των εκφραστών της.

Απεργιακή ανασύνταξη στα ΜΜΕ

Της Κατερίνας Παρδάλη

Αυτή την ώρα στα ΜΜΕ βρίσκονται σε εξέλιξη σοβαρές μάχες: στον Alter, στην Ελευθεροτυπία, στον Κόσμο του Επενδυτή. Σε επιχειρήσεις, δηλαδή, που οι ιδιοκτήτες, επικαλούμενοι αδυναμία ακόμα και να πληρώνουν μισθούς, οδήγησαν τους εργαζόμενους σε ακραία διλήμματα και εισέπραξαν αγωνιστικές απαντήσεις με χαρακτηριστικά διάρκειας, που πλέον έχουν γίνει σύμβολα αντίστασης για όλο τον κλάδο.

Όμως η επίθεση των αφεντικών είναι πιο γενικευμένη: στον ΔΟΛ, στον Πήγασο, στον Αλαφούζου και στη συνέχεια σε όλα τα μικρότερα «μαγαζιά», οι εκδότες και οι καναλάρχες προωθούν συστηματικές απολύσεις και μείωση μισθών με τη μέθοδο των «ατομικών συμφωνιών». Η ΣΣΕ κινδυνεύει να μετατραπεί σε μακρινή ανάμνηση, σε έναν κλάδο που το προϊόν της εργασίας (ενημέρωση) έχει γενικότερη κοινωνική και δημοκρατική σημασία.

Κίνδυνοι διάσπασης

Μπροστά σε αυτή την εξέλιξη, η διάσπαση των εργαζομένων αποτελεί μεγάλο κίνδυνο. Διάσπαση αφενός μεταξύ των -πιο προνομιούχων- δημοσιογράφων και του -πιο προληταριοποιημένου- τμήματος των τεχνικών και διοικητικών. Διάσπαση αφεντέρου και στο εσωτερικό των δημοσιογράφων: από τη μια μεριά, το μεσοανώτερο τμήμα που επιδιώκει κυρίως να κρατήσει τη δουλειά του και, ταυτιζόμενο με τους εργοδότες, αποδέχεται τις απολύσεις (άλλων) συναδέλφων και τη μείωση μισθών. Από την άλλη, το μεσοκατώτερο τμήμα των συντακτών που, μαζί με ένα παλιότερο συνδικαλισμένο κομμάτι, δίνει τη μάχη της αλληλεγγύης ενάντια στις απολύσεις και αντιστέκεται στη μείωση μισθών συνεχίζοντας να διεκδικεί ΣΣΕ.

Η διάσπαση αυτή ήρθε στην επιφάνεια κατά τις περσινές ήττες της ΕΣΗΕΑ στον Πήγασο, κατά τις «σιωπηλές» υποχωρήσεις στα μεγάλα κανάλια και κατά τις περσινές και φετινές αναμετρήσεις στον ΔΟΛ. Η συγκρότηση του φιλοεργοδοτικού τμήματος έχει θέσει ευθέως σε αμφισβήτηση τη δυνατότητα απεργιακών κινητοποιήσεων με βάση τις αποφάσεις του δ.σ. της ΕΣΗΕΑ. Για πρώτη φορά στην ιστορία της ΕΣΗΕΑ οι όποιες απεργιακές αποφάσεις δεν κινδυνεύουν μόνο από τα δικαστήρια, αλλά και από «συνελεύσεις» συντακτών (π.χ., στα Νέα ή στο Έθνος), που, κάτω από το άργυρο μάτι των αρχισυντακτών και των διευθυντών, απειλούν ότι θα αποφασίζουν απεργοσπασία. Κάθε σοβαρή τακτική ανασυγκρότησης οφείλει να παίρνει υπόψη και να απαντά σε αυτό το πρόβλημα.

Δημοψήφισμα

Αυτό το ζήτημα επιδίωξε να λύσει η πρόταση και η τακτική της συσπείρωσης για έκτακτη γενική συνέλευση της ΕΣΗΕΑ και για ψηφοφορία δημοψηφισματικού χαρακτήρα σχετικά με τη διεκδίκηση της ΣΣΕ.

Η συνέλευση ήταν ένα βήμα μπροστά. Η συμμετοχή (πάνω από 1.200 άτομα) ξεπέρασε το σκόπελο της απαρτίας, όπου οι εργοδοτικοί στήριξαν αρχικά τις ελπίδες τους. Οι προτάσεις συγκροτήθηκαν σε

τρεις και τέθηκαν σε ψηφοφορία με κάλη στην ΕΣΗΕΑ στις 30 και 31 Γενάρη. Η συμμετοχή ξεπέρασε τις προβλέψεις, αφού ψήφισαν 2.187 συνάδελφοι/ισσες. Το αποτέλεσμα ήταν αντιφατικό: Στην 1η θέση αναδείχθηκε η φιλοεργοδοτική πρόταση με 897 ψήφους. Στηρίχθηκε από συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ, της ΝΔ και της Δημ.Αρ. (!), η οποία είχε μάλιστα πρωταγωνιστικό ρόλο. Μιλούσε για «διαπραγμάτευση», αποδεχόταν τη μείωση μισθών και απέρριπτε τις «τυφλές» απεργίες... Στη 2η θέση, με 809 ψήφους, η ενωτική πρόταση της Συσπείρωσης και του χώρου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που πρότεινε απεργιακό αγώνα με διάρκεια για τη διεκδίκηση ικανοποιητικής ΣΣΕ. Στην 3η θέση, με 348 ψήφους, η πρόταση των συνδικαλιστών του ΚΚΕ, που πρότεινε επίσης απεργιακό αγώνα με διάρκεια, αλλά με το πλαίσιο του... ΠΑΜΕ! Στην πραγματικότητα, το απεργιακό τμήμα πλειοψήφησε. Όμως η διασπαστική τακτική του ΚΚΕ άφησε την πρώτη θέση στους εργοδοτικούς, δίνοντας στους εκδότες ένα δημαγωγικό πλεονέκτημα.

Ευθύνες

Η επόμενη μέρα φέρνει τους πάντες μπροστά σε σοβαρές ευθύνες. Οι φιλοεργοδοτικοί θα προσγειωθούν ανάμεσα: γιατί οι εκδότες δεν διαπραγματεύονται, δεν υπογράφουν ΣΣΕ ούτε ακόμα και με μείωση μισθών (απαιτώντας «σφαγή» της τάξης του 20%-25%) και, κυρίως, είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν τις μαζικές απολύσεις.

Το ΚΚΕ οφείλει να εγκαταλείψει τη δήθεν καθαρότητα, που οδηγεί σε διευκόλυνση της απεργοσπασίας. Το τμήμα της Συσπείρωσης και των συντρόφων του «Μετώπου Ανατροπής» οφείλει να βρει το δρόμο να συνεχίσει τη μάχη με συγκεκριμένες παρεμβάσεις: καλύπτοντας με αλληλεγγύη τους συναδέλφους/ισσες που αρνούνται να υπογράψουν, στηρίζοντας τους αγώνες που συνεχίζονται (Alter, Ελευθεροτυπία, Επενδυτής), επιδιώκοντας νέες, «στοχευμένες» απεργίες σε κάθε νέο χτύπημα των αφεντικών. Και, πάνω απ' όλα, προσπαθώντας συστηματικά να ξαναμπει με όρους πλειοψηφικούς το ζήτημα της γενικευμένης απεργιακής διεκδίκησης της ΣΣΕ.

Τα αφεντικά στον Τύπο θα αξιοποιήσουν τις νέες συμφωνίες της κυβέρνησης με την τρόικα, επιχειρώντας το «μεγάλο ρεσάλτο» προς τις ατομικές ή επιχειρησιακές συμβάσεις και την αντικατάσταση των σωματείων μας από «Ενώσεις Προσώπων». Η Αριστερά στον κλάδο οφείλει να επιμείνει συστηματικά στην υπεράσπιση των συμβάσεων και του συνδικαλισμού, μέσα από σοβαρές και οργανωμένες προσπάθειες για μια απεργιακή αντίθεση. Είναι ο μόνος δρόμος για την ανασυγκρότηση.

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια:
Οδωρής Πατσατζής

Κινητοποιήσεις στην υγεία

Του Αντώνη Καραβά, γιατρού

Μεγάλη συγκέντρωση στο υπουργείο από εργαζόμενους στην Υγεία πραγματοποιήθηκε αρχές του Φλεβάρη. Ήταν η δεύτερη συγκέντρωση μέσα σε μια εβδομάδα και προήλθε από αποφάσεις γενικών συνελεύσεων νοσοκομείων της Αθήνας και του Πειραιά. Η αγανάκτηση για το νέο μισθολόγιο και τις τρομακτικές ελλείψεις προσωπικού, το κυκλικό ωράριο, τις βάρδιες, τις απλήρωτες εφημερίες, την παρακράτηση οφειλομένων ρεπό έχει βγάλει για τα καλά αυτή τη φορά τους εργαζόμενους στο δρόμο. Η ηγεσία της ΠΟΕΔΗΝ υποχρεώθηκε να καλύψει την κινητοποίηση, χωρίς όμως να βάζει καμία συνέχεια, με το πρόσχημα του συνεδρίου. Η Συνέλευση των νοσοκομείων, που έγινε μέσα στο υπουργείο, αποφάσισε τις παρακάτω προτάσεις, με σκοπό τον τονισμό δράσης και την κλιμάκωση του αγώνα σε πανευρωπαϊκή πανελλαδική κλίμακα.

- Άμεση σύγκληση Γενικών Συνελεύσεων στα νοσοκομεία, με παράλληλες δράσεις για άρνηση πληρωμής των 5 ευρώ και κλείσιμο των ταμείων. Αποφάσεις για προκήρυξη επίσχεσης εργασίας (για εφημερίες/δεδουλευμένα) ή προκήρυξη στάσης εργασίας-απεργίας.
- Νέα διαδήλωση στο υπουργείο Υγείας τις επόμενες μέρες σε συντονισμό με άλλους κλάδους

δημοσίων υπαλλήλων με την κάλυψη Γενικών Συνελεύσεων στα νοσοκομεία. Επιπλέον, μετά την απόφαση της ΟΛΜΕ για 24ωρη απεργία στα μέσα Φλεβάρη, γίνεται επιτακτική η ανάγκη να παρθούν αποφάσεις από όλα τα πρωτοβάθμια και κλαδικά σωματεία της υγείας για απεργία-στάση εργασίας την ίδια ημέρα. Η Αριστερή Κίνηση Υγειονομικών θα παλέψει για μια τέτοια απόφαση στο επικείμενο συνέδριο της ΠΟΕΔΗΝ 7-8-9 Φλεβάρη.

100 μέρες

Τόσες μέρες απεργίας συμπληρώνουν την Τρίτη 7 Φλεβάρη οι εργαζόμενοι της Ελληνικής Χαλυβουργίας. Το σωματείο τους οργανώνει εκείνη τη μέρα στην πύλη του εργοστασίου συναυλία αλληλεγγύης. Η συναυλία ανακοινώθηκε από το σωματείο τους έξω από το υπουργείο Εργασίας, στη δυναμική συγκέντρωση που πραγματοποιήσαν στις 2 Φλεβάρη. Οι εργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν στην Ομόνοια και, με τη συμπαράσταση κομμάτων και οργανώσεων της Αριστεράς, πορεύτηκαν ως το υπουργείο Εργασίας στην Κλαυθμώνος, φωνάζοντας το σύνθημα «95 μέρες απεργία, Αποκριές θα κάνουμε στη χαλυβουργία».

Ναυπηγεία Σκαραμαγκά

Σε καθεστώς εκ περιτροπής εργασίας απειλεί να θέσει τους εργαζόμενους στα ναυπηγεία Σκαραμαγκά η ιδιοκτήτρια εταιρεία

Prininvest. Στόχος της εταιρείας είναι να αναγκάσει τους εργαζόμενους να διεκδικήσουν για λογαριασμό της χρηματοδότηση από το κράτος. Η εταιρεία σκέφτεται όπως κάθε καλός καπιταλιστής. Το κράτος να χρυσώσει εμένα, για να δουλεύουν με τους χειρότερους όρους οι εργαζόμενοί μου. Άλλο ένα δείγμα που δείχνει ότι τελικά κρατικοδίατοι είναι οι μεγαλοκαρχαρίες ιδιώτες που τους τρέχουν τα σάλια για να αποκτήσουν τις κερδοφόρες δημόσιες επιχειρήσεις. Η Prininvest και η πρώην ιδιοκτήτρια Thyssen Krupp έχουν εισπράξει από τον Οκτώβριο του 2010, που υπέγραψαν τη συμφωνία, 412 εκατ. ευρώ. Την ίδια ώρα οι 160 εργαζόμενοι στη μονάδα παραγωγής του τροχαίου υλικού των ναυπηγείων είναι τρία χρόνια απλήρωτοι.

Όχι στο κούρεμα

Νέα κινητοποίηση ενάντια στην κλοπή των αποθεματικών των ταμείων τους πραγματοποιήσαν στις αρχές του Φλεβάρη οι μηχανικοί. Συγκεντρώθηκαν μπροστά στο υπουργείο Εργασίας και πραγματοποίησαν πορεία στην Τράπεζα της Ελλάδας. Οι μηχανικοί, εργαζόμενοι στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα, αλλά και ελεύθεροι επαγγελματίες, διαμαρτύρονται γιατί το κούρεμα των ομολόγων θα έχει ως αποτέλεσμα την απώλεια 1,5 δισ. ευρώ για τα ταμεία τους. Διαμαρτύρονται επίσης για την εφαρμογή των υπερόγκων ασφαλιστικών αυξήσεων που προβλέπει το μεσοπρόθεσμο στην παρούσα φάση για τους ελεύθερους επαγγελματίες, με μεγαλύτερες για όσους έχουν ασφαλιστεί μετά το 1993, που θα έχει ως συνέπεια τη διόγκωση της εισφοροδιαφυγής και την κατάρρευση του ΤΣΜΕΔΕ.

Συμπαράσταση στον Χ. Γιαμπουράνη

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ACS προχώρησε σε μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση εναντίον του Χρήστου Γιαμπουράνη, μέλους του ΔΣ του ΣΕΤΤΕΑ (Σωματείο Εργαζομένων Ταχυδρομικών, Ταχυμεταφορικών Επιχειρήσεων Αττικής) και μέλους του ΔΣ του ΕΚΑ. Η εταιρεία κατηγορεί το Χ. Γιαμπουράνη για προκήρυξεις, συνθήματα και κείμενα, μεταξύ των οποίων κάποια που γράφτηκαν και στην «Εργατική Αριστερά», το καλοκαίρι του 2007, όταν οι εργαζόμενοι της ACS πραγματοποιούσαν κινητοποιήσεις ενάντια στις απολύσεις 17 συναδέλφων τους.

Η ACS είναι η μεγαλύτερη εταιρεία στον κλάδο. Ανήκει στον όμιλο INFO-QUEST του Θ. Φέσσα, αντιπροέδρου του ΣΕΒ, και είναι μια από τις 400 πιο κερδοφόρες εταιρείες στην Ελλάδα, με καθαρά κέρδη πάνω από 5 εκατομμύρια ευρώ μέσα στην κρίση. Δεν είναι η πρώτη φορά που μηνύει συνδικαλιστές του κλάδου. Έχουν

προηγηθεί μηνύσεις και απολύσεις κατά συνδικαλιστών του ΣΒΕΟΔ, απολύσεις συνδικαλιστών του ΣΕΤΤΕΑ από franchise καταστήματα της εταιρείας, απόλυση της προέδρου του κλαδικού σωματείου Αχαΐας «Η Ένωση», από την ACS Πάτρας.

Προσπαθεί να νίξει κάθε αντίσταση ενάντια στον εργασιακό μεσαίωνα που θέλει να επιβάλει από τις αρχές του '90. Πολύ περισσότερο τώρα που θέλει να πάρει τη δουλειά από τα δημόσια ταχυδρομεία και να επιβάλει ανενόχλητα την πολιτική του μνημονίου, καταργώντας ακόμη και τη σύμβαση που είχε υπογράψει με

το επιχειρησιακό σωματείο.

Ήδη ψηφίσματα συμπαράστασης έχουν βγάλει αρκετά σωματεία, αλλά και το Δίκτυο Συνδικαλιστών ΣΥΡΙΖΑ. Στις αρχές Φλεβάρη πραγματοποιήθηκε σύσκεψη στα γραφεία του ΣΕΤΤΕΑ, όπου αποφασίστηκε στα πλαίσια των κινητοποιήσεων ενόψει της δίκης να γίνει 2ωρη παράσταση διαμαρτυρίας στις κεντρικές εγκαταστάσεις της εταιρείας, την Πέμπτη 9 Φλεβάρη, και συγκέντρωση στα δικαστήρια τη Δευτέρα 13/2, μέρα διεξαγωγής της δίκης, με 4ωρη στάση εργασίας του σωματείου.

Μέτωπο
Αλληλεγγύης
και Ανατροπής

Συζήτηση μεταξύ των οργανώσεων της Αριστεράς

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ του Μετώπου Αλληλεγγύης και Ανατροπής για μια οργανωμένη συζήτηση μεταξύ των οργανώσεων της Αριστεράς, κυρίως αυτών που συμμετέχουν στα «μπλοκ» του ΣΥΡΙΖΑ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Στο πλαίσιο αυτών των συζητήσεων έχει ήδη προταθεί η ενοποίηση των παρατάξεων του ΜΑΑ, του ΣΥΡΙΖΑ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην περιφέρεια Αττικής.

Η ΔΕΑ, συμμετέχοντας στον ΣΥΡΙΖΑ, υποστηρίζει την προοπτική συμπάρταξης της Αριστεράς (ΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ). Στις σημερινές συνθήκες θεωρούμε ως κρίσιμο «κρίκο» σε αυτή την πολιτική τη βελτίωση των σχέσεων μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Χωρίς αυταπάτες για τις (πρώτες) επερχόμενες εκλογές, προτείναμε στους σ. της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να προχωρήσουν σε σχετικές πολιτικές πρωτοβουλίες, δεσμευόμενοι από την πλευρά μας ότι θα τις υποστηρίξουμε στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ. Ανάλογη πρόταση κατέθεσε και η ΚΕΔΑ, ενώ η ΚΟΕ πρότεινε «σύγκλιση», αλλά σε πιο μερική βάση (συνδιοργάνωση συλλαλητηρίου κατά της νέας δανειακής συνθήκης).

Η πρόταση της ΚΟΕ έγινε δεκτή από την Κομμουνιστική Ανανέωση (συνιστώσα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ). Οι σ. της ΑΡΑΣ και της ΑΡΑΝ συμμετέχουν στις συζητήσεις, βάζοντας όμως την έξοδο από το ευρώ ως πολιτική προϋπόθεση για την εξέλιξη της συνεργασίας. Η επιμονή τους υποτιμά το γεγονός ότι η συζήτηση αυτή είναι ανοιχτή στα πλαίσια του ΣΥΡΙΖΑ, ακόμα και του ΣΥΝ (βλ. σχετικές θέσεις του Αριστερού Ρεύματος). Κατά τη γνώμη μας υποτιμά κυρίως το γεγονός ότι, υπό το σημερινό κοινωνικοπολιτικό συσχετισμό, η απόφαση για την έξοδο από το ευρώ θα κριθεί στο εσωτερικό της κυρίαρχης τάξης και όχι στο εσωτερικό του κινήματος.

Στην τελευταία συνάντηση των οργανώσεων απουσίασε η εκπροσώπηση του ΝΑΡ που, από ό,τι φαίνεται, δεν επιλέγει να συνεχίσει αυτό το διάλογο.

Η Ε.ΛΑ.Δ.Α. του Μίκη, του Κασσιμάτη, του Γλέζου

Με συμμετοχή εκατοντάδων πολιτών ανακοινώθηκε η ίδρυση της Ενιαίας Λαϊκής Δημοκρατικής Αντίστασης (Ε.ΛΑ.Δ.Α.) από τους Μίκη Θεοδωράκη, Μανώλη Γλέζο, Γιώργο Κασσιμάτη.

«Εθνικό» χρώμα

Η κίνηση εμφανίζεται ως «ακομμάτιστη» (Γ. Κασσιμάτης: «δεν αποτελεί πολιτικό κόμμα, ούτε θα γίνει, ούτε θα στηρίξει κάποιο κόμμα»). Κατά το Μ. Θεοδωράκη αποτελείται από «ελεύθερους, ανεξάρτητους, διαφωτισμένους και αποφασισμένους πολίτες». Αυτή η επιλογή είναι της μόδας τούτη την εποχή, όπου τα μίντια προσπαθούν να συνδυάσουν την κρίση-ανασύνθεση του κυρίαρχου πολιτικού προσωπικού με μια ταυτόχρονα ισοπέδωση της Αριστεράς. Όμως αυτή η επιλογή δεν διασφαλίζει ούτε απέναντι σε αμφιλεγόμενες προσωπικότητες (π.χ. Απ. Γκλέτσος) ούτε απέναντι σε ολοφάνερα προβληματικές συμμετοχές, όπως αυτές που πλαισιώναν τους Μ. Θεοδωράκη και Γ. Κασσιμάτη στον πρώτο γύρο της πρωτοβουλίας τους, στην εποχή της Σπίθας (όπως ο «στρατηγός» του Μητσοτάκη κ. Δημητροκάλης ή ο Γ. Καραμπελιάς...). Τα τόσο γενικόλογα κριτήρια, που έθεσε ο Μ. Θεοδωράκης, αφήνουν αναπάντητο το ερώτημα αν στη νέα κίνηση «χωράνε» κάποιοι από τους πα-

ραβρισκόμενους όπως ο Στ. Παπαθεμελής ή ο Κ. Ζουράρις...

Οι ομιλίες είχαν έντονο «εθνικό» χρώμα και κατά την εφημερίδα «Ο Δρόμος» (της Αριστεράς) εξέφρασαν «τις ανάγκες που υπάρχουν για μια γνήσια αντικατοχική, αντιμνημονιακή πολιτική». Δεν συμφωνούμε. Πέρα από τις κορώνες ενάντια στο «ξεπούλημα» και τους «ξεπουλημένους στους ξένους» δεν διαβάσαμε καμιά συγκεκριμένη πολιτική θέση που να δεσμεύει την Ε.ΛΑ.Δ.Α είτε στην ανατροπή της λιτότητας, είτε στη στάση πληρωμών, είτε στο ζήτημα της ευρωζώνης, είτε στην κρατικοποίηση των τραπεζών κ.λπ. Αυτή η έλλειψη συγκεκριμένων δεσμεύσεων σημειώθηκε από τον εκπρόσωπο του Μετώπου Αλληλεγγύης-Ανατροπής, Τ. Σταυρόπουλο, που δήλωσε «μια πολύ διανοητική προσέγγιση στο θέμα της ενότητας του λαού».

Προοπτική

Σε περιόδους κρίσης, πέρα από συγκεκριμένες πολιτικές δεσμεύσεις, είναι πολύ σημαντική η δέσμευση στην προοπτική. Δεν είναι περιττή πολυτέλεια η αναφορά όλων των κομμάτων και οργανώσεων της Αριστεράς στο σοσιαλισμό. Δείχνει την κατεύθυνση πάνω στην οποία επιδιώκουμε «την ενότητα του λαού» και έτσι διαχωρίζει από άλλες κατευθύνσεις και προοπτικές που μπορεί να πάρει ο «εθνικός λόγος». Δεν διαφωνούμε ότι ο Μ. Θεοδωράκης αποτελεί ένα «σύμβολο», αλλά επίσης δεν ξεχνάμε ότι η αποστασιοποίησή του από τέτοιους στρατηγικούς προσδιορισμούς του επέτρεψε στο παρελθόν να συνεργαστεί και με το ΠΑΣΟΚ και με τη ΝΔ (και μάλιστα στη χειρότερη κυβέρνηση της, υπό τον Κ. Μητσοτάκη).

Έτσι δεν θεωρούμε τυχαία την υποβαθμισμένη παρουσία των οργανωμένων δυνάμεων της Αριστεράς. Στην εφημερίδα «Ο Δρόμος» διαβάσαμε την εκτίμηση ότι αυτό οφείλεται «στην πολλή υπευθυνότητα και στον συστημισμό» της Αριστεράς. Και πάλι δεν συμφωνούμε. Νομίζουμε, αντίθετα, ότι η Ε.ΛΑ.Δ.Α έχει να αποδείξει το αν θα εξελιχθεί σε συστημική ή αντισυστημική παράμετρο στις εξελίξεις. Τούτη τη στιγμή η απάντηση στο ερώτημα μοιάζει εύκολα θετική, αλλά στο ξεδίπλωμα της κρίσης και των πολιτικών εξελίξεων εκκρεμούν πολλές εκπλήξεις.

Ο Μαν. Γλέζος υποστηρίζει την Ε.ΛΑ.Δ.Α ως ένα σχήμα αντίστασης και κυρίως αλληλεγγύης, με πρότυπο τις οργανώσεις αλληλεγγύης στην περίοδο του ΕΑΜ, υπογραμμίζοντας όμως ότι δεν τη βλέπει ως «πολιτικό-εκλογικό σχήμα». Αντίθετα, ο Γ. Κασσιμάτης δήλωσε ότι πρόκειται για ένα «βαθύτατο πολιτικό μέτωπο, που φιλοδοξεί να γεννήσει νέες πολιτικές δυνάμεις». Ο έμπειρος (πρώην σύμβουλος των πρωθυπουργών ΠΑΣΟΚ) καθηγητής πιθανότατα συναρτά τη στιγμή της γέννησης των «νέων πολιτικών δυνάμεων» από τα ευρήματα των δημοσκοπήσεων, στις οποίες η ΕΛΑΔΑ θα έχει –μετά την ίδρυσή της– τη δυνατότητα καταμέτρησης της εκλογικής επιρροής της.

Καμπάνια για τα ναρκωτικά Ο βαθύς συντηρητισμός του ΚΚΕ

Του Αντώνη Νταβανέλου

Την ώρα που το ΚΚΕ αρνείται να διαδηλώσει μαζί με τον ΣΥΡΙΖΑ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ενάντια στο PSI και για την ανατροπή της λιτότητας, βάζει την ΚΝΕ να διαδηλώνει σε όλη την Ελλάδα ενάντια... στα ναρκωτικά.

Το σύνθημα «ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ-ΔΗΜΑΡ και αφεντικά, θέλουν ελεύθερα τα ναρκωτικά» είναι χυδαία συκοφαντικό. Ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει ελεύθερα τα χιλιάδες νέα παιδιά που μπορεί να βρεθούν στη φυλακή ακόμα και για ένα τσιγαράκι. Αν αποδεχόμαστε και εμείς τις δημαγωγικές «ευκολίες» του ΚΚΕ, θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για το υπερσυντηρητικό «τόξο» ΛΑΟΣ-ΝΔ και ΚΚΕ, που υποστηρίζει τη συνέχεια του σημερινού άθλιου καθεστώτος (όπου το 40% των κρατουμένων έχει φυλακιστεί με την κατηγορία της χρήσης ναρκωτικών...).

Αντίδραση

Το ΚΚΕ διαδηλώνει ενάντια στη «ναρκωκουλτούρα». Είναι ένας όρος με ανατριχιαστική πολιτική ιστορία: κατασκευάστηκε από τους προπαγανδιστές της Χούντας, που ήλπιζαν ότι έτσι θα περιορίζαν τότε μέσα στη νεολαία την επιρροή του παγκόσμιου κινήματος του Μάη του '68 και των γενικότερων απε-

λευθερωτικών ιδεών της μεγάλης δεκαετίας του '60. Για τους συνταγματάρχους η μαριχουάνα ήταν το βασικό γνώρισμα των «χήτηδων», του ροκ εντ ρολ, αλλά και του κινήματος για την απελευθέρωση των μαύρων, της αντιιμπεριαλιστικής αλληλεγγύης στο Βιετνάμ, της σεξουαλικής απελευθέρωσης και του γενικότερου αντικαθωσπρεπισμού της εποχής.

Ασφαλώς σήμερα πολλά έχουν αλλάξει. Όμως το ΚΚΕ δεν μπορεί να αποφεύγει το κρίσιμο σημείο ότι η κατασταλτική αντιμετώπιση των ναρκωτικών είναι μια σημαία της παγκόσμιας αντίδρασης: του Ρήγκαν και των ρεπουμπλικάνων στις ΗΠΑ και στη Λατ. Αμερική, των δεξιών κομμάτων και της Εκκλησίας στην Ευρώπη, των μοναρχιών και των δικτατοριών στην Αφρική και την Ασία. Και ταυτόχρονα είναι μια πολιτική απολύτως υποκριτική και αναποτελεσματική: παρά τους πολέμους (π.χ. επιδρομές στην Κολομβία), παρά την ανάπτυξη πολυάνθρωπων και υπερεξοπλισμένων μονάδων Δίωξης, παρά τους δρακόντειους νόμους κατά της χρήσης και –τάχα– κατά της εμπορίας στις περισσότερες χώρες, το αποτέλεσμα είναι ιστορικά η αύξηση της διάδοσης των ναρκωτικών! Γιατί τα ναρκωτικά (όπως και ο αλκοολισμός, ο τζό-

γος, η πορνεία κ.λπ.) αποτελούν «δικλείδες» εκτόνωσης της πίεσης που δημιουργεί η αθλιότητα της καθημερινής ζωής στον καπιταλισμό. «Δικλείδες» που το ίδιο το σύστημα αναπαράγει υπόγεια, ενώ ισχυρίζεται ηθικολογικά ότι καταπολεμά.

Καταστολή

Το ΚΚΕ, λοιπόν, καλά κάνει και είναι γενικός ενάντια στα ναρκωτικά. Όμως η υποστήριξη της καταστολής ενάντια στους εξατομικοποιημένους χρήστες είναι ένα σοβαρό πολιτικό λάθος. Η ποινικοποίηση της χρήσης σπρώχνει χιλιάδες φτωχοπαίδα στα δίχτυα των μηχανισμών καταστολής, ενώ αφήνει απολύτως αλώβητους τους «επιχειρηματίες» του τομέα. Αντίθετα η αποποινικοποίηση, μαζί με τη διεκδίκηση φροντίδας-θεραπείας και επανένταξης, δίνει ελπίδες σε χιλιάδες και χιλιάδες εξαθλιωμένους, ενώ αφαιρεί από τα γκανγκστερικά κυκλώματα της εμπορίας (συχνά με τη συνενοχή της αστυνομίας) την κάλυψη που απολαμβάνουν στη γενικευμένη παρανομία.

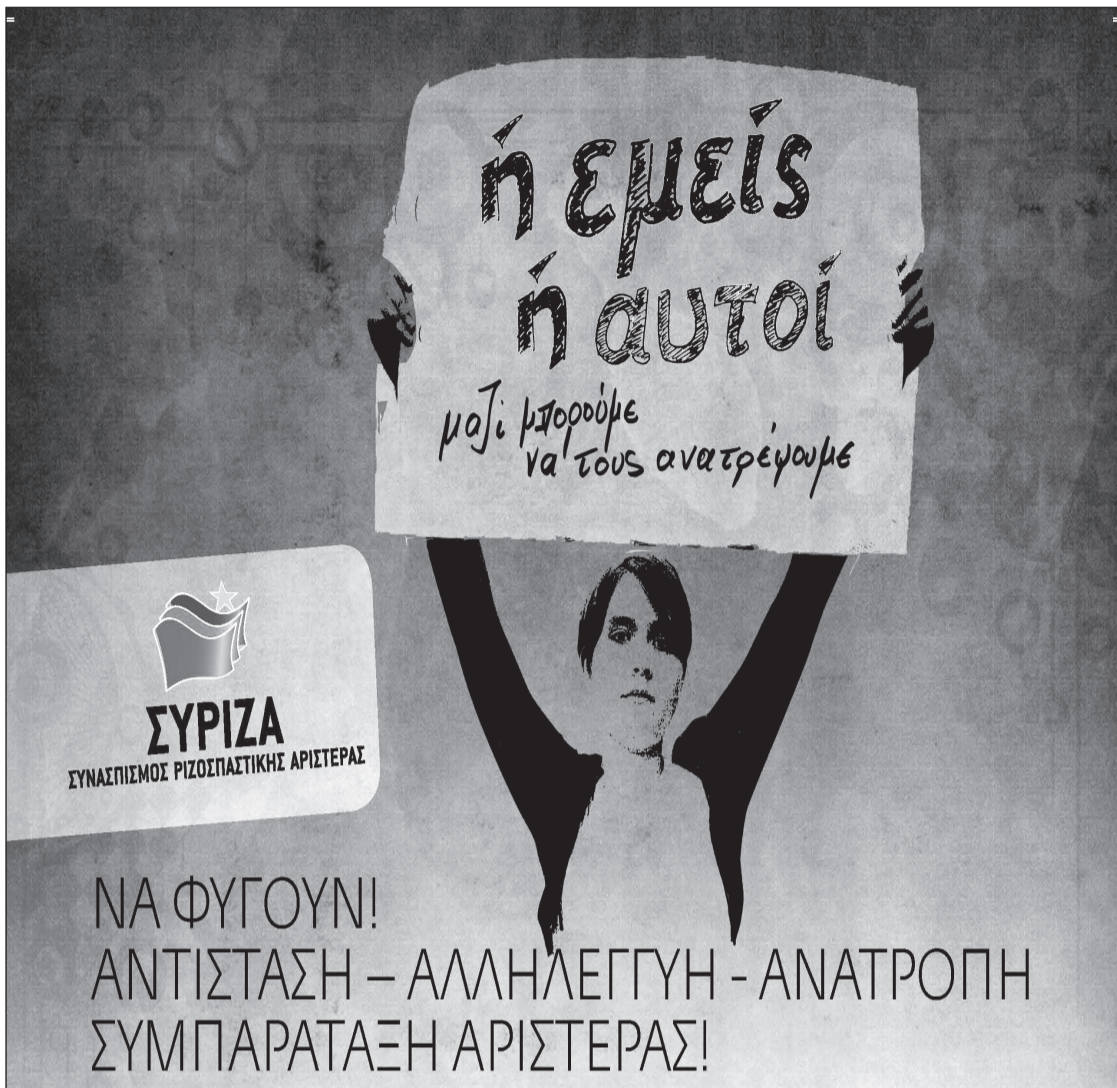
Κληρονομιά

Η προσήλωση του ΚΚΕ στην κατασταλτική αντιμετώπιση των ναρκωτικών είναι τμήμα μιας γενικότερα συντηρητικής ιδεολογικής

κληρονομιάς. Της κληρονομιάς του σταλινισμού, που επιχείρησε με παραδόξως αποτυχία να αντιμετωπίσει κατασταλτικά τον αλκοολισμό στις ανατολικές χώρες. Της κληρονομιάς των αποστεωμένων μηχανισμών του '60 που αντιμετώπιζαν εχθρικά το ρεμπέτικο ως προϊόν «εκφυλισμένων» χασικλήδων. Της επιρροής του αστικού καθωσπρεπισμού που αρνείται να έρθει σε ανοιχτή ρήξη με την ομοφοβία. Της επιρροής του αστικού ψηφοθηρισμού που είναι καχύποπτος απέναντι στις ιδέες της σεξουαλικής απελευθέρωσης για να μη χάσει ψήφους νοικοκυραίων. Όλα αυτά είναι γνωστά και κατά καιρούς πυροδότησαν σημαντικές αντιπαραθέσεις ακόμα και στο εσωτερικό του ΚΚΕ και της Αριστεράς. Η «Επιθεώρηση Τέχνης» στη δεκαετία του '60 και οι συζητήσεις στο εσωτερικό της ΚΝΕ κατά τη Μεταπολίτευση («Πρώτοι στα μαθήματα-πρώτοι στον αγώνα») είναι σημαντικά παραδείγματα.

Όμως το να διαδηλώνει στις σημερινές συνθήκες ένα εργατικό κόμμα, με στόχο να παραμείνουν στη φυλακή χιλιάδες και χιλιάδες χρήστες, μικροέμποροι και καταδικασμένοι για τη μικροεγκληματικότητα που συνδέεται με τα ναρκωτικά, πάει κυριολεκτικά πολύ. Είναι μια δυσφήμιση για τον κόσμο του ΚΚΕ και για την Αριστερά γενικότερα.

Πολιτική καμπάνια του ΣΥΡΙΖΑ

Εκινάει αυτές τις μέρες μεγάλη πολιτική καμπάνια του ΣΥΡΙΖΑ με κεντρικό σύνθημα «Η εμείς ή αυτοί - Μαζί μπορούμε να τους ανατρέψουμε».

Τώρα που ετοιμάζονται να επικυρώσουν τη «θανατική καταδίκη» των μισθών, των συντάξεων, των επιδομάτων, που ετοιμάζονται να υπογράψουν τη νέα δανειακή σύμβαση χωρίς καμιά νομιμοποίηση από τον ελληνικό λαό, η συγκυβέρνηση του μνημονίου μαζί με τον πρωθυπουργό περιορισμένης θητείας προσπαθούν να μας πείσουν ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος.

Είναι ώρα να τους απαντήσουμε: Να φύγετε! Μαζί με την τρικόκα! Όλες και όλοι να ξεσηκωθούμε, όπως γράφει η προκήρυξη που θα μοιραστεί κατά δεκάδες χιλιάδες σε γειτονίες, εργατικούς χώρους, πόλεις και χωριά.

«Κάθε εργασιακός χώρος εστία αγώνα - Κάθε γειτονιά μια κυψέλη αλληλεγγύης.

Σωματεία, συνδικάτα, ενώσεις και σύλλογοι, γειτονιές, δρόμοι και πλατείες, πρέπει να είναι για όλους και όλες μας ο φυσικός μας χώρος, εκεί που θα συζητάμε τα προβλήματά μας, θα συγκροτούμε τα αιτήματά μας, θα οργανώνουμε την αντίσταση. Ήδη σε όλη τη χώρα γεννιούνται κινήσεις αντίστασης, ανυπακοής και αλληλεγγύης, με στόχο να υπερασπιστούμε καθένα και καθεμία που δεν έχει να πληρώσει τα χαράτσια, τα δάνεια και τους λογαριασμούς του, που δεν έχει να ταΐσει τα παιδιά του, που δεν μπορεί να ζήσει τη ζωή που του ρήμαξαν».

Τώρα είναι η ώρα της αντίστασης και της αλληλεγγύης. Η ώρα του λαϊκού ξεσηκωμού. Η ώρα για την πλατιά συσπείρωση και τη μεγάλη ανατροπή.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ο ΣΥΡΙΖΑ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ, την Κυριακή 12/2, στις 11 πμ, πραγματοποιεί εκδήλωση στο Μηχανουργείο (Αίθ. Δημοτικού Συμβουλίου), στο Λαύριο, με ομιλητές τον Δ. Βίτσα και τη Μ. Μπόλαρη.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ, την Τετάρτη 22/2, στις 6μμ, στο Πο-

λυδύναμο Κέντρο, Πανόρμου 59, με ομιλητές τον Α. Νταβανέλο και τη Σ. Σακοράφα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ΓΛΥΦΑΔΑΣ, την Τετάρτη 29/2, στις 7μμ, στο θέατρο Μελίνα Μερκούρη, με ομιλητές τον Π. Λαφαζάνη, τον Α. Νταβανέλο και τον Μ. Μπαλαούρα.

Ο ΣΥΝ και οι θετικές-«ρεαλιστικές» λύσεις

Του Γρηγόρη Δεμέστιχα

Στο χώρο της ανανεωτικής Αριστεράς -από το παλιό ΚΚΕ εσ. μέχρι το σημερινό ΣΥΝ, τουλάχιστον στην πλειοψηφία του- υπάρχει μια «παράδοση»: Θεωρούνται πολύτιμες οι θετικές-ρεαλιστικές-άμεσα υλοποιήσιμες προτάσεις, που θα δίνουν έξυπνες λύσεις σε μεγάλα προβλήματα, συμβιβάζοντας τα συμφέροντα (για να είναι θετικές και άμεσα υλοποιήσιμες) τόσο των εργατών όσο και των καπιταλιστών.

Όσο πιο κρίσιμη είναι η κοινωνική και πολιτική συγκυρία -και κατά συνέπεια πιο δύσκολο να βρεθεί ένας τέτοιος «συμβιβασμός»- τόσο μεγαλώνει η ροπή των ηγετικών στελεχών του χώρου αυτού προς την αναζήτηση ανάλογων «λύσεων».

Τα αποτελέσματα είναι συνήθως απογοητευτικά και καταστροφικά. Ο ΣΥΝ συνηθίζει να αλλάζει θέσεις σε πάγια ερωτήματα (π.χ. τράπεζες, χρέος), με ρυθμό που δεν μπορεί να παρακολουθησει ούτε η κομματική βάση του. Οι «λύσεις» που κατά καιρούς προβάλλονται (π.χ. ευρωμόλογα, επανίδρυση ΕΚΤ κ.λπ.), για να είναι «ρεαλιστικές», συχνά αποτελούν χλωμές παραλλαγές ευρωσοσιαλδημοκρατικών προτάσεων (π.χ. ιδέες Ντελόρ), ενώ κάποτε φτάνουν να είναι προπομπός των επιλογών των Μερκοζί. Οι συνέ-

πειες είναι να υποσκάπτει η ίδια η ηγεσία του ΣΥΝ τις δυνατότητες να μετατραπεί ο ΣΥΡΙΖΑ σε ένα σταθερό πολιτικό ρεύμα με ρίζες, σοβαρότητα και συνέπεια.

Ανάλογα παραδείγματα έχουμε και στη σημερινή συζήτηση του ΣΥΡΙΖΑ για την αντιμετώπιση της κρίσης. Ας δώσουμε ορισμένα παραδείγματα για προτάσεις συντρόφων του ΣΥΝ:

Φορολογία

Ενώ ο ΣΥΝ ποτέ δεν πρόβαλε με έμφαση (δηλαδή δεν αποδέχθηκε ειλικρινά) τη θέση του ΣΥΡΙΖΑ για φορολόγηση των κερδών των επιχειρήσεων με συντελεστή 45%, μας πρότεινε (ως τμήμα της πολιτικής για την ανατροπή της λιτότητας και την αναδιανομή) την εξής θέση: «Εκτακτη εισφορά σε κινητές περιουσίες, καταθέσεις, ομόλογα, μετοχές, που υπερβαίνουν τις 100.000 ευρώ κατ' άτομο». Η δυνατότητα αποταμίευσης 100.000 ευρώ περιγράφει το χαμηλομεσαίο μικρομεσαίο τμήμα της κοινωνίας. Η στοχοθέτηση αυτού του τμήματος είναι υποχώρηση απέναντι στην πίεση του εκσυγχρονιστικού τμήματος της σοσιαλδημοκρατίας, που προωθεί την «ανάλυση» ότι η κρίση οφείλεται στην υπερενίσχυση των μικρομεσαίων κατά την τελευταία ζετιά. Οι προτάσεις του Αλ. Παπαδόπουλου ενάντια στους υδραυλικούς και τους ηλεκτρολόγους που «δεν

δίνουν απόδειξη» και οι κραυγές του Πάγκαλου («μαζί τα φάγαμε») έχουν σαν στόχο να κρύψουν τις ευθύνες του κεφαλαίου. Η Αριστερά δεν έχει κανένα λόγο να τις αποδεχθεί, παρότι πρέπει να επεξεργαστεί και να προβάλει δρακόντιες απαιτήσεις κατά της φοροδιαφυγής-εισφοροδιαφυγής.

Χρέος

Στο ΣΥΡΙΖΑ υπάρχει πλατιά συναίνεση υπέρ της στάσης πληρωμών προς τους διεθνείς και ντόπιους τοκογλύφους, ως πρώτο βήμα για την αντιμετώπιση του χρέους. Οι σ. του ΣΥΝ αντιπρότειναν: «Κοινωνική ανάγκη και δίκαιη λύση είναι η αναδιάρθρωση του δημόσιου χρέους, ως μέρος μιας πολυμερούς διαπραγμάτευσης σε ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο, χωρίς μνημόνια λιτότητας, ανεργίας και εκποίησης δημόσιου πλούτου, αλλά με βάση κοινωνικά και αναπτυξιακά κριτήρια... στη θέση της αδιέξοδης και καταστροφικής διαδικασίας του PSI αντιπροτείνουμε αναστολή πληρωμών προς τους πιστωτές για τρία χρόνια... (αν αυτά δεν γίνουν δεκτά) τότε η μονομερής αναστολή χωρίς συναίνεση των πιστωτών θα αποτελεί μια αναπόφευκτη, αλλά αναγκαία επιλογή...». Η θέση αυτή ξεδοντιάζει πλήρως το αίτημα για στάση πληρωμών: Κάθε «πολυμερής διαπραγμάτευση σε ευρωπαϊκό επίπεδο» θα είναι υπό την ηγεμονία των Μερκοζί, θα συνδυάζεται με μνημόνια και

δεν θα έχει καμιά σχέση με «δίκαιη λύση». Η «τριετής αναστολή πληρωμών» αναγνωρίζει το χρέος και την υποχρέωση αποπληρωμής του, ζητά ζετές μορατόριουμ (θέση που ενυπάρχει στις προτάσεις Νταλάρα για το PSI) και συνδυάζεται με την κλιμάκωση του επιτοκίου αποπληρωμής (ρήτρα ανάπτυξης, που επίσης ενυπάρχει στις συζητήσεις του PSI).

Ανάπτυξη

Οι σ. του ΣΥΝ θεωρούν ότι βρήκαν ένα «παραγωγικό και αναπτυξιακό μοντέλο, το οποίο μπορεί να οδηγήσει στην έξοδο (σ.σ.: του καπιταλισμού) από την κρίση και μάλιστα στη βάση των κοινωνικών αναγκών». Νέες μορφές οικονομικής δράσης: δημοκρατικά οργανωμένοι συνεταιρισμοί, δομές αλληλεγγύης και κοινωνικής οικονομίας, δυνατότητα εργαζομένων να αναλαμβάνουν οι ίδιοι τις επιχειρήσεις που κλείνουν (σ.σ.: γιατί όχι και τις άλλες;)... Στοχευμένη ενίσχυση παραγωγικών κλάδων που παρουσιάζουν συγκριτικά πλεονεκτήματα και αναπτυξιακές δυνατότητες -τουρισμός(!), ελαφρά μέταλλα, ναυπηγεία, ναυτιλία(!), ΑΠΕ κ.λπ.».

Οι «συνεταιρισμοί» είναι μια παλιά σοσιαλδημοκρατική ιδέα που επί Ανδρέα Παπανδρέου γνώρισε «ημέρες δόξας». Το ίδιο ισχύει και για τη «στοχευμένη ενίσχυση» (κλαδική πολιτική, στη γλώσσα της ΠΑΣΚΕ). Σημειώνουμε, όμως,

ότι ενίσχυση στον τουρισμό και στη ναυτιλία σημαίνει (και άλλη!) ενίσχυση στους ξενοδόχους και στους εφοπλιστές... Όταν οι σοσιαλδημοκράτες υποστήριξαν ανάλογες προτάσεις (μιλώντας κυρίως για βιομηχανικούς κλάδους), το έκαναν σε μια περίοδο μεγέθυνσης, κατά την οποία επιχειρούσαν «με μοχλό το δημόσιο» να ενισχύσουν την ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού. Στη σημερινή κρίση του συστήματος δεν υπάρχουν τέτοια περιθώρια και οι καπιταλιστές το γνωρίζουν καλύτερα από τον καθένα. Οι σ. Χρ. Λάσκος και Ευκλ. Τσακαλώτος, στο βιβλίο τους για την κρίση, έχουν αποδείξει πολύ καλά ότι «δεν υπάρχει επιστροφή» σε αυτές τις περιόδους και κατά συνέπεια αυτές οι προτάσεις είναι τουλάχιστον «ουτοπικές». Θα ήταν λοιπόν προτιμότερο η Αριστερά να μιλά για τις δικές της «αφηγήσεις», για το σοσιαλισμό, και όχι για κάποια ενδιάμεσα (τάχα) στάδια εξανθρωπισμένου καπιταλισμού με «συγκριτικά πλεονεκτήματα».

Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι μπροστά σε μεγάλες ευκαιρίες. Για να τις αξιοποιήσει, οφείλει να αποδεχτεί ειλικρινά και ολοκληρωμένα τα αιτήματα του κόσμου της εργασίας και να ξεφύγει από τη λογική των «έξυπνων λύσεων» που τόσο συχνά εγκλώβισαν την Αριστερά στην Ελλάδα, αλλά και -κυρίως- στην Ευρώπη.

Η Διεθνιστική Εργατική Αριστερά παλεύει για

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού,

ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: «ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»

Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

ΕΚΔΟΤΗΣ: Γιάννης Χαριτόπουλος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Αντώνης Νταβανέλλος

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:

Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440 ΑΘΗΝΑ

Επικοινωνία: τηλ: 210-3306286,

e-mail: sidaxi@dea.org.gr, Fax:

210-3303566

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

- Εξάμηνη 25 ευρώ
- Ετήσια 50 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ

Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 109/618539-82 της Εθνικής Τράπεζας.

Επικοινωνήστε μαζί μας:

ΑΘΗΝΑ: Εξάρχεια 6977248750 • Γκύζη 6957500105 • Αμπελόκηποι 6973005569 • Πετράλωνα 6974018716 • Νέος Κόσμος 6985749304

• Παγκράτι 6974793603 • Κυψέλη-Αγ. Παντελεήμονα 6957500101 **ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:** Νέα Ιωνία 6972036692 • Χαλάνδρι 6974972217

• Μαρούσι 6978641672 • Ν. Ηράκλειο 6945498732 **ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:** Άλιμος 6945754555 • Γλυφάδα 6944548787 • Αγ. Δημήτριος-

Μπραχάμι 6932566460 **ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:** Περιστέρι 6977710683 • Αγ. Ανάργυροι 6936899442 • Ίλιον 6957500102

• Χαϊδάρι 6974701829 **ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ:** Ζωγράφου 6937271330 • Βύρωνα 6972318747 **Λαύριο** 6979925065

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6944810156 • **Σαλαμίνα** 6973376378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • 5ο Διαμέρισμα 6972814199 • Τούμπα 6995270465 • Δυτικές Συνοικίες 6979942083

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: Καλαμάτα 6932422501 • Πάτρα 6973235894 • Βόλος 6979459034 • Ρέθυμνο 6932008743 • Ηράκλειο 6976332197

• Ιεράπετρα 6976786326 • Γιάννενα 6945704488 • Βέροια 6977684341 • Κοζάνη 6934374825 • Λιβαδειά 6948364232

• Κομοτηνή 6907843752

www.dea.org.gr

Αντιρατσιστική-αντιφασιστική πορεία στη Λεμεσό

Των Πέτρου Γιαννούλη,
Μαρίας Παναγοπούλου

Την Κυριακή 29/1 οργανώθηκε στη Λεμεσό συγκέντρωση από αντιφασιστικές-αντιρατσιστικές συλλογικότητες της πόλης. Στη συγκέντρωση συμμετείχαν 60-70 άτομα, αριθμός ικανοποιητικός αν σκεφτεί κανείς ότι ήταν η πρώτη αντιφασιστική συγκέντρωση μετά από πάρα πολύ καιρό. Κατά τις 4 μμ έγινε πορεία σε κεντρικούς δρόμους της πόλης.

Η πορεία είχε παλμό, μοιράστηκαν προκηρύξεις, ενώ ο κόσμος φώναζε συνεχώς συνθήματα («Ντόπιοι και ξένοι εργάτες ενωμένοι», «Black & white unite», «Καμία ανοχή στους διαχωρισμούς, ο εργάτης δεν έχει εργάτες για εχθρούς» κ.ά.). Το γεγονός

ότι πραγματοποιήθηκε μια αντιρατσιστική πορεία αυτή την περίοδο είναι καίριας σημασίας, γιατί τον τελευταίο ενάμισο χρόνο η συζήτηση γύρω από τους μετανάστες και πρόσφυγες και την παρουσία τους στο νησί έχει αναδειχθεί σε κεντρικό θέμα.

Πολιτευτές, δημοσιογράφοι και δημόσιοι λειτουργοί από ένα μεγάλο τμήμα του πολιτικού φάσματος (δεξιοί, ακροδεξιοί, αλλά και «κεντρώοι») παρέχουν πολιτική κάλυψη στους μαχαιροβγάλτες, οργανωμένους φασίστες του ΕΛΑΜ, οι οποίοι βαπτίζονται αγανακτισμένοι πολίτες που εξανίστανται «για την προνομιακή μεταχείριση που παρέχει η κυβέρνηση στους μετανάστες». Μιλούν για παχυλά επιδόματα που δίδουν παίρνουν οι πρόσφυγες, την ίδια στιγμή που οι «φιλήσυχοι» εργολάβοι και εργοδότες τούς πληρώνουν «απλόχερα» με μισθούς πείνας.

Το ρατσιστικό μίσος έχει αρχίσει να φουντώνει, αλλά η «αριστερή κυβέρνηση» του ΑΚΕΛ στέκεται άπραγη και αποστασιοποιημένη από τα κινήματα, ψελλίζοντας περί δημοκρατικής προστασίας των δικαιωμάτων των μεταναστών, χωρίς να παίρνει την οποιαδήποτε πρωτοβουλία για τον τερματισμό των διαχωρισμών (σε ντόπιους και μετανάστες).

Η δυναμική των συντεχνιών με τη συμμετοχή των μεταναστών εργατών είναι ο κυματοθραύστης στις νεοφιλελεύθερες ορέξεις ακόμα και των «δημοκρατών» κυβερνήσεων. Το αίτημα «Ντόπιοι και ξένοι εργάτες ενωμένοι», που πρωταστατούσε στην αντιφασιστική κινητοποίηση της Λεμεσού, μπορεί να γίνει πραγματικότητα μόνο μέσα από τους αγώνες της εργατικής τάξης ενάντια στους καταπιεστές της.

Όχι στις διώξεις για την παρέλαση

ΑΝΑΒΟΛΗ για την 1η Μαρτίου πήρε η δίκη των 6 κατηγορουμένων για συμμετοχή στις διαμαρτυρίες κατά τη διάρκεια της παρέλασης της 28ης Οκτωβρίου στη Θεσσαλονίκη, που ήταν να πραγματοποιηθεί τη Δευτέρα 6/2.

Στη δικογραφία υπάρχουν συνολικά 17 ονόματα. Οι πρώτοι διωκόμενοι κατηγορούνται για παράνομη βία και προσβολή του Προέδρου της Δημοκρατίας. Οι υπόλοιποι, αν και κλήθηκαν για κατάθεση στην ασφάλεια, δεν ξέρουν αν θα παραπεμφθούν σε δίκη ή η υπόθεση θα μπει στο αρχείο.

Στα δικαστήρια βρέθηκαν αρκετοί συμπαρασάτες ενός ευρύτατου κινήματος αλληλεγγύης, που έχει οργανωθεί με στόχο τη συλλογή υπογραφών σε δημόσια δήλωση συνευθύνης με τίτλο «Ήμουν κι εγώ εκεί». Μέχρι στιγμής έχουν συγκεντρωθεί εκατοντάδες υπογραφές. Η προσπάθεια να ποινικοποιηθούν τους αγώνες ενάντια στην πολιτική των μνημονίων και της φτώχειας δεν θα περάσει. Δεν μας φοβίζουν ούτε με ΜΑΤ, ούτε με δικαστές. Να αποσυρθούν τώρα όλες οι διώξεις.

Όχι στα «πλοία-φέρετρα» για τα κέρδη των εφοπλιστών

Δημόσια ακτοπλοΐα τώρα!

Του Ελισσαίου Φάκαρου

ΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΟ μήνα το πλωτό πλοίο-φέρετρο «Ιεράπετρα» συνεχίζει τα δρομολόγια του στα νησιά της Ικαρίας, των Φούρνων και της Σάμου. Η δρομολόγηση του πλοίου έχει πυροδοτήσει σειρά αντιδράσεων από σωματεία και κατοίκους με κινητοποιήσεις στα λιμάνια του Πειραιά και των νησιών.

Το συγκεκριμένο πλοίο είναι 42 ετών, έχει τεράστιο ιστορικό βλαβών, γέρνει από τη μία πλευρά, δεν έχει το σύστημα πτερυγών ευστάθειας, έχει πολύ αργή ταχύτητα και έχει μειώσει τα δρομολόγια σε 3 την εβδομάδα. Παρ' όλα αυτά θεωρείται

αξιόπλοο. Η τραγική ειρωνεία είναι ότι με αντίστοιχα προβλήματα θεωρείται αξιόπλοο και το «Εξπρές Σάμινα», το οποίο ναυάγησε το 2000, ενώ ήταν στην ίδια γραμμή.

Το «Ιεράπετρα» της εταιρείας ΑΝΕΚ, συμφερόντων Βαρδινογιάννη, αντικατέστησε το «Νήσος Μύκονος» της Hellenic Seaways (οι δυο εταιρείες έχουν κάνει σύμπραξη), γιατί, όπως υποστήριξε η δεύτερη εταιρεία, «δεν έβγαίνε» να κάνει τα χειμωνιάτικα δρομολόγια. Παρόμοια προβλήματα αντιμετωπίζουν πολλά απομακρυσμένα νησιά, όπως η Λήμνος με το απαρχαιωμένο «Aqua Marina» ή το λιμάνι του Ρεθύμνου που έχει να δει πλοίο 4 χρόνια.

Ουσιαστικά τα νησιά του Αιγαίου είναι παραδομένα στις ορέξεις των εφοπλιστών, παρότι παίρνουν κανονικά τις επιδοτήσεις, όπως στην περίπτωση της Κρήτης, όπου η συμφωνία των πρώην ανταγωνιστών ΑΝΕΚ-Superfast έφερε μείωση δρομολογίων και αύξηση τιμών. Ακόμη χειρότερα, μετά από παρέμβαση της τελευταίας στιγμής, η μνημονιακή κυβέρνηση άλλαξε τις συμβάσεις των δρομολογίων, με συνέπεια να ξαναμπούν τα σαπιοκάραβα γνωστών πλοιοκτητών στις γραμμές. Η όλη κατάσταση κάνει επιβεβλημένα τα αιτήματα για καθημερινή τακτική ασφαλή συγκοινωνία με σύγχρονα πλοία και δημόσια κοινωνική ακτοπλοΐα.

Το επίκαιρο βιβλίο του Παντελή Πουλιόπουλου

«Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;»

Της Μαρίας Μπόλαρη

Με ιδιαίτερη σφοδρότητα επιτέθηκε η ηγεσία του ΚΚΕ στην Iskra με αφορμή τη δημοσίευση άρθρου του Ν. Ζαχαριάδη στην ιστοσελίδα του Αριστερού Ρεύματος. Ο Μάκης Μαΐλης κατηγόρησε τους «οπορτουμιστές του Αριστερού Ρεύματος και συνολικά του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ» ότι αξιοποιούν αντιφάσεις του Ζαχαριάδη για να πολεμήσουν το ΚΚΕ («Ριζοσπάστης» 8/1).

Το άρθρο του όμως χαρακτηρίζει επίσης την ανάλυση, του πρώην γενικού γραμματέα του ΚΚΕ και προσφάτως πλήρως αποκατεστημένου, ως «λαθεμένη». Γιατί, αναγνωρίζοντας στον ελληνικό καπιταλισμό αστικοσιφλικάδικα κατάλοιπα, οδηγούσε το ΚΚΕ σε λάθος πολιτική συμμάχων, που υπηρετούσαν «ενδιάμεσους» στόχους (λαοκρατία, λαϊκή δημοκρατία) αντί του σοσιαλισμού. Ο Μ.Μ. υπογραμμίζει ότι «η συμμετοχή της κάθε αστικής τάξης στους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς (ΕΕ, ΝΑΤΟ, ΔΝΤ) γίνεται οικειοθελώς και με σκοπό να ισχυροποιήσει τη θέση της ενάντια στην εργατική τάξη της χώρας της και σε αυτή άλλων χωρών, οι εξαρτήσεις μπορούν να λυθούν προς όφελος της εργατικής τάξης μόνο με τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης και την έξοδο από την ιμπεριαλιστική πυραμίδα».

Μισή αλήθεια

Η εκτίμηση είναι σωστή και καλοδεχούμενη, αν και άργησε δεκαετίες. Κάνοντάς την όμως το ΚΚΕ, λέει τη μισή αλήθεια. Όχι μόνο γιατί την χρησιμοποιεί σαν άλλοθι για να αποφύγει την ενότητα στη δράση. Κυρίως γιατί κρύβει ότι αυτή υποστηρίχθηκε πολύ έγκαιρα μέσα στο ΚΚΕ. Τη διατύπωσε ο Παντελής Πουλιόπουλος –γενικός γραμματέας του ΚΚΕ από το 1924 ως και το 1926– και την υποστήριξε μαζί με άλλα μέλη του κόμματος. Στο ΚΚΕ δόθηκε σκληρή μάχη που κατέληξε στη διαγραφή τους. Κατηγορήθηκαν ως λικβινταριστές (διαλυτικοί), πράκτορες της ασφάλειας, τροτσκιστοφασίστες, μέχρι και συνεργάτες των

γερμανοϊταλικών στρατευμάτων κατοχής.

Η αλήθεια ήταν τελείως διαφορετική. Φυλακίστηκαν από τη δικτατορία του Μεταξά και αργότερα το ελληνικό κράτος τους παρέδωσε στο στρατό κατοχής. Πολλοί απ' αυτούς εκτελέστηκαν ή έπεσαν στη μάχη κατά τη διάρκεια της αντίστασης. Ο ίδιος ο Παντ. Πουλιόπουλος τουφεκίστηκε από ιταλικό απόσπασμα στο Νεζερό, το 1943.

Ο Παντ. Πουλιόπουλος ποτέ δεν αποκαταστάθηκε. Όμως άφησε πίσω του ένα έργο που είναι πολύτιμος οδηγός για τα κρίσιμα ζητήματα στρατηγικής και τακτικής που αντιμετωπίζει και σήμερα η Αριστερά.

6η Ολομέλεια

Το κορυφαίο σημείο της αντιπαράθεσης του Π.Π. με τη νεόφερτη τότε σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ ήταν η συζήτηση γύρω από τις αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας της ΚΕ (Γενάρης 1934). Με αυτές η ηγεσία Ζαχαριάδη ολοκλήρωσε τη μετατροπή του ΚΚΕ σε σταλινικό ρεφορμιστικό κόμμα. Με πρόσοχη τις καθυστερήσεις στην ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού, την επιβίωση «μισοφεουδαρχικών» υπολειμμάτων, κατάρχησε τη στρατηγική της σοσιαλιστικής επανάστασης, η οποία από την ίδρυση του κόμματος αποτελούσε σταθερή επιλογή. Την αντικατέστησε με το στόχο ενός ενδιάμεσου σταδίου (λαϊκή δημοκρατία), όπου θα έπρεπε να «ωριμάσει» ο ελληνικός καπιταλισμός, να εξαλειφθούν τα «αντιδημοκρατικά» και εξαρτημένα χαρακτηριστικά του, ως προϋπόθεση για να ανοίξει, κάποτε, ο δρόμος για το σοσιαλισμό.

Ο Παντ. Πουλιόπουλος απάντησε πολύ γρήγορα, το Μάρτη του 1934, με το βιβλίο «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;», προειδοποιώντας έγκαιρα για τις καταστροφικές συνέπειες της 6ης Ολομέλειας. Το βιβλίο στο περιεχόμενο και τη μεθοδολογία του παραμένει ακόμα αξιόλογο.

Ο Π.Π. απαντά σημείο προς σημείο, χρησιμοποιεί στοιχεία επίσημων ερευνών και δικά του,

Ο Πουλιόπουλος προειδοποίησε ότι η υποταγή σε άλλα μίνιμουμ σχέδια στο όνομα της «ωριμότητας των συνθηκών» θα ξεδόντιαζε τη δυναμική των εργατικών αγώνων

αξιοποιεί εμπειρίες του κόσμου. Θέλει να καταλάβει το κάθε μέλος του ΚΚΕ, ο κάθε δραστήριος εργάτης. Στηρίζεται στη θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης του Τρότσκι, αλλά και όλες τις επεξεργασίες των Μαρξ, Ένγκελς, Λένιν, Λούξεμπουργκ. Κατορθώνει να τις προσαρμόσει στην ελληνική πραγματικότητα, προχωρώντας σε μια οξυδερκή ταξική ανάλυση. Επιμένει στα μαθήματα της Ρωσικής Επανάστασης.

Εξαρχής ξεκαθαρίζει ότι στην εποχή του ιμπεριαλισμού και της διεθνικής αλληλεξάρτησης των εθνικών οικονομιών είναι εντελώς αποπροσανατολιστικό το κριτήριο των μίνιμουμ υλικών προϋποθέσεων σε κάθε χώρα ξεχωριστά για να καθοριστεί ο επαναστατικός στρατηγικός ρόλος του προλεταριάτου. Φέρνει το παράδειγμα της Αγγλίας, εξαρτημένης από τις εισαγωγές πρώτων υλών, για να αποδείξει ότι ακόμα και οι εξελιγμένες οικονομίες μόνο με τις «δικές τους εθνικές προϋποθέσεις» δεν θα έφταναν ποτέ στο σοσιαλισμό.

Θυμίζει το νόμο της ανισόμερης και συνδυασμένης ανάπτυξης στον καπιταλισμό. Αναλύει τον ελληνικό καπιταλισμό και αποδεικνύει ότι δεν είναι μισοφεουδαρχικός, αλλά ο πιο προωθημένος των Βαλκανίων. Δεν κυριαρχούν τα «υπολείμματα», αλλά η βιομηχανική ανάπτυξη. Ο Π.Π. παραδέχεται ότι η βιομηχανία δεν είναι βαριά, αλλά καταρρίπτει το μύθο της «ψωροκώσταινας». Με τα στοιχεία που δίνει,

αποδεικνύει ότι από το 1912 μέχρι το 1930 η βιομηχανική ανάπτυξη στην Ελλάδα ξεπέρασε όλες τις γειτονικές χώρες. Από το 1923 ως το 1928 η βιομηχανική παραγωγή αυξήθηκε κατά 124%, η γεωργία στο ίδιο διάστημα μόνο 68%.

Η ελληνική ναυτιλία –το εφοπλιστικό κεφάλαιο– κατείχε στόλο που ήταν έκτος στον κόσμο. Οι τράπεζες (Αγροτική, Εθνική, Αθηνών) οι ισχυρότερες στην ευρύτερη περιοχή.

Το «θαύμα» πατούσε από τη μια στην άγρια εκμετάλλευση της εργατικής τάξης και της φτωχής αγροτιάς και από την άλλη στις ιμπεριαλιστικές εξορμήσεις της αστικής τάξης στα Βαλκάνια στα 1912-1922, όπου το ελληνικό κράτος επέκτεινε τα σύνορά του. Θεαματική ήταν και η αύξηση του αστικού πληθυσμού, των εργατών και των υπαλλήλων. Σε αντίθεση με την άποψη του αδύναμου αριθμητικά προλεταριάτου, αποδεικνύει ότι το ποσοστό του συγκεντρωμένου προλεταριάτου στα εργοστάσια ήταν δεκαπλάσιο απ' αυτό στη Ρωσία το 1917.

Εξαρτημένη αστική τάξη;

Στις απόψεις για την «εξάρτηση» της αστικής τάξης αξίζει να θυμίσουμε εκείνο το απόσπασμα του βιβλίου όπου ένας αστός εξηγεί στη σταλινική γραφειοκρατία: «Μα δεν μπορώ να κάνω αλλιώς για να μεγαλώσω τα κέρδη μου και να στεριώσω το καπιταλιστικό μου σύστημα. Αντί για 2, δίνω πρόθυμα 20 στον ξένο, αν έτσι θα βγάλω 2.000... Αν μπορούσα να μη δίνω 20, θα το έκανα. Σε αυτό μου δίνετε μια συμβουλή;». Ο Πουλιόπουλος εξηγεί ότι το προλεταριάτο πρέπει να αντιμετωπίζει ενιαία το ντόπιο και το ξένο κεφάλαιο. Καταρχήν γιατί είναι αδύνατο να ξεδιαλεχθούν στην εποχή της διεθνούς αλληλοσύνδεσής τους. Πιο σημαντικό όμως γιατί και τα δύο είναι εξίσου ταξικά αντίπαλα στην εργατική τάξη.

Ο Π.Π. επιμένει ιδιαίτερα ότι στην εποχή του ιμπεριαλισμού ο στόχος δεν είναι η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, η παραγωγική ανασυγκρότηση. Ο μόνος τρόπος για να λυθούν αυτά τα ζη-

τήματα είναι η εργατική εξουσία, που θα κάνει όλες τις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις, ο σοσιαλισμός. Μεγάλο βάρος επίσης δίνει στις κοινωνικές και τις πολιτικές συμμαχίες. Κριτήριο και πάλι είναι το σχέδιο που ανατρέπει την εκμετάλλευση, οι δυνάμεις που θέλουν και μπορούν να επιβάλουν οριστικά την κοινωνική απελευθέρωση.

Μιλώντας για την καταστολή και τον αυταρχισμό της εποχής, τον κίνδυνο της δικτατορίας, λέει ότι είναι απόδειξη του εκφυλισμού της αστικής δημοκρατίας. Για να αντιμετωπιστεί, χρειάζεται η τακτική του Ενιαίου Μετώπου, συνδυασμένη με το στόχο της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Προειδοποίηση

Ο Πουλιόπουλος προειδοποίησε ότι η υποταγή σε άλλα μίνιμουμ σχέδια στο όνομα της «ωριμότητας των συνθηκών» θα ξεδόντιαζε τη δυναμική των εργατικών αγώνων. Επιβεβαιώθηκε τραγικά πολλές φορές, με κορυφαία στιγμή την ήττα του νικηφόρου κινήματος της αντίστασης το 1944.

Ίσως το πιο σημαντικό τμήμα του βιβλίου είναι αυτό με τίτλο «Το άμεσο πρόγραμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ελλάδα». Στη μεγάλη συζήτηση περί προγραμμάτων που γίνεται και σήμερα, αποτελεί μια τεράστια προσφορά. Ανάμεσα στους 12 στόχους που προβάλλει, βρίσκουμε και μια εξαιρετική επιχειρηματολογία για το σημερινό κεντρικό ερώτημα του χρέους. Γιατί κατάργηση των δανείων; Γιατί διακοπή αποπληρωμής των πιστώσεων; Πώς απαντάμε στη φυγάδευση ντόπιου κεφαλαίου;

Διαβάζοντας το βιβλίο, νομίζει ότι ο Πουλιόπουλος συνομιλεί και απαντά σε όλα τα ζητήματα της σημερινής περιόδου. Οι παρατηρήσεις του κρατούν όλη την ισχύ τους. Τα αντιτροϊκικά ή τα αντιμνημονιακά στάδια της «εθνικής ανασυγκρότησης» ή της «αναθέρμανσης της οικονομίας» μένουν πολύ πίσω από τις απαιτήσεις και τις δυνατότητες. Ο δρόμος του Πουλιόπουλου είναι αυτός που πρέπει να ακολουθήσουμε για μια νικηφόρα απάντηση του κινήματος, για μια νικηφόρα ανασύνταξη της Αριστεράς.

Μετά τις εκλογές και την εξέγερση του Νοέμβρη...

Αίγυπτος: Η σύγκρουση συνεχίζεται

Του Πάνου Πέτρου

Ο δεύτερος χρόνος της αιγυπτιακής επανάστασης ξεκίνησε με μεγάλα γεγονότα που επιβεβαιώνουν πως η εξέγερση του Νοέμβρη 2011 ήταν μόνο η πρώτη από μια σειρά μεγάλων συγκρούσεων που σίγουρα θα γίνουν ανάμεσα στο στρατιωτικό καθεστώς και το κίνημα.

Επίδειξη δύναμης του κινήματος

Το Νοέμβρη η χούντα κατάφερε να επιβιώσει αξιοποιώντας τις εκλογές και επιχειρώντας να απομονώσει πολιτικά τους εξεγερμένους από την πλειοψηφία της αιγυπτιακής κοινωνίας. Όταν η εξέγερση έχασε τη δυναμική της και ο μεγάλος όγκος των διαδηλωτών, που κρατούσαν την πλατεία Ταχρίρ ή συγκρούονταν στον οδό Μοχάμεντ Μαχμούντ, αποσύρθηκε, ο στρατός εξαπέλυσε σφαγή ενάντια στην κατασκήνωση, που είχε στηθεί έξω από το κοινοβούλιο, και ακολούθησε μια προπαγανδιστική επίθεση στους «εχθρούς του κράτους και της επανάστασης».

Η εξέγερση του Νοέμβρη έδειξε ότι μια μαχητική μειοψηφία, προχωρημένη πολιτικά και αποφασισμένη να συγκρουστεί μετωπικά με το στρατιωτικό καθεστώς, μαζικοποιείται. Σχολιάζοντας τους συσχετισμούς ανάμεσα στις δύο δυνάμεις, αναφέραμε τότε πως η μεγάλη πλειοψηφία δεν συμμετέχει ενεργά στις κινητοποιήσεις (έχοντας αυταπάτες για τις εκλογές, επιθυμώντας «ηρεμία», μη έχοντας την πεποίθηση ότι ο «δρόμος» μπορεί να γκρεμίσει τους στρατηγούς), δίνοντας τη δυνατότητα στους στρατηγούς να ισχυρίζονται πως «η Ταχρίρ δεν είναι η Αίγυπτος».

Συμπληρώναμε όμως επίσης πως η ίδια μεγάλη πλειοψηφία δεν είναι στο πλευρό του καθεστώτος, πως εξακολουθεί να υποστηρίζει τους στόχους της επανάστασης, πως ακόμα και η συμμετοχή στις εκλογές έγινε αντιληπτή ως ο εύκολος και γρήγορος τρόπος να φύγει το

Στρατιωτικό Συμβούλιο από την εξουσία.

Σε αυτό το φόντο, η πρώτη επέτειος της επανάστασης, στις 25 Γενάρη του 2012, ήταν ένα πάρα πολύ σημαντικό κρας-τεστ. Το καθεστώς έριξε όλες τις δυνάμεις για να μετατρέψει τη μέρα σε «εθνική γιορτή», με στρατιωτικές παρελάσεις, γυμνάσια κ.λπ. Κάτω από αφόρητη πολιτικά πίεση, οι οργανώσεις και οι συλλογικότητες που καλούσαν σε διαδήλωση στην Ταχρίρ, έβαλαν με τον εαυτό τους το στοίχημα μιας ικανοποιητικής συμμετοχής. Ούτε ο πιο αισιόδοξος επαναστάτης δεν περίμενε αυτή τη μεγαλειώδη διαδήλωση. Ο «αιγυπτιακός λαός», τον οποίο επικαλούνταν οι στρατηγούς, στις 25 Γενάρη πήρε θέση, δηλώνοντας με την παρουσία του στην Ταχρίρ πως η επανάσταση έχει μείνει στη μέση.

Στις 27 Γενάρη, με την επέτειο της πρώτης «Παρασκευής της οργής», ήταν άλλη μια πολιτική «αποκάλυψη» για τη δυναμική που μπορεί να αποκτήσουν το επόμενο διάστημα οι κοινωνικές διαθέσεις και ο πολιτικός συσχετισμός δυνάμεων: Οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι, οι θριαμβευτές των εκλογών, έστησαν τη δική τους εξέδρα στην πλατεία Ταχρίρ, στην οποία θα γινόταν «γιορτή» με τους ηγέτες της Αδελφότητας να βγάζουν πανηγυρικούς λόγους. Τα στελέχη τους αποδοκιμάστηκαν έντονα από δεκάδες χιλιάδες συγκεντρωμένους... Ούτε ο εθνικός ύμνος, ούτε η ανάγνωση του κορανίου, στα οποία κατέφυγε η Αδελφότητα για να ηρεμήσει το πλήθος, δεν σταμάτησαν το οργανωμένο σύνθημα: «Δεν είναι γιορτή – Είναι συνέχεια της επανάστασης».

Μετά τη σφαγή στο Πορτ Σάιντ

Σε αυτό το πολιτικό σκηνικό έγινε η σφαγή στο γήπεδο του Πορτ Σάιντ. Σε έναν ποδοσφαιρικό αγώνα, εκατοντάδες οπαδοί(;) της τοπικής ομάδας, οπλισμένοι με ρόπαλα, μαχαίρια κ.λπ., πέρασαν ανένκλητοι μέσα από τις γραμμές των αιγυπτιακών ΜΑΤ και επιτέθηκαν στους Ούλτρας (σκληροπυρηνικοί οπαδοί) της Αλ Αχλί. Δεν πρόκειται για γηπεδική βία, αλλά για εννοχρησμένη επίθεση από το καθεστώς, με πολιτική στόχευση.

Οι Ούλτρας της Αλ Αχλί (ενωμένοι με τους οπαδούς της «αιώνιας αντιπάλου» Ζαμάλεκ) είναι ζωντανό κομμάτι του επαναστατικού κινήματος. Έχοντας υποφέρει την πιο σκληρή αστυνομική καταπίεση επί Μουμπάρακ και συγκεντρώνοντας στις γραμμές τους κατά κύριο λόγο τους «γαβριάδες» της αιγυπτιακής κοινωνίας, οι οργανωμένοι οπαδοί βρέθηκαν στην Ταχρίρ από την πρώτη μέρα για να λύσουν τους παλιούς τους λογαριασμούς με το καθεστώς. Έτσι πρωτοστάτησαν στις μεγάλες συγκρούσεις με την αστυνομία και τους μπράβους του Μουμπάρακ.

Στους μήνες που ακολούθησαν, συμμετείχαν στις περισσότερες αντικαθεστωτικές κινητοποιήσεις, βάζοντας στα συνθήματα των γηπέδων στίχους ενάντια στο καθεστώς και υπέρ των μαρτύρων της επανάστασης. Κάπως έτσι ανέπτυξαν αδελφικούς δεσμούς με τους «πολιτικοποιημένους» διαδηλωτές. Τα μέλη του πιο συκοφαντημένου κομματίου της κοινωνίας είναι πάντα καλοδεχούμενα και αντιμετωπίζονται ως ήρωες στην Ταχρίρ. Οι Ούλτρας με τη σειρά τους, είναι οι πρώτοι που σπεύδουν να δώσουν και τις ζωές τους στις συγκρούσεις, προκειμένου να προφυλάξουν κάθε κινητοποίηση που απειλείται από το θανάσιμο εχθρό τους, την αστυνομία.

Η σφαγή στο Πορτ Σάιντ, εκτός από άμεση, δολοφονική επίθε-

ση σε εχθρούς του καθεστώτος (τα γήπεδα έχουν ζήσει πολλές συγκρούσεις τους τελευταίους μήνες με αφορμή τα διαρκή αντικαθεστωτικά συνθήματα) ήταν και πολιτική επίθεση. Επιλέγοντας τον πιο ευάλωτο πολιτικά στόχο – τους «ανεγκέφαλους χούλιγκανς» που είναι «δημόσιοι κίνδυνοι» – η χούντα επιχείρησε να αναβιώσει τη συκοφαντική εκστρατεία ενάντια στην «Ταχρίρ». Να αποσυνειρνώσει τις διαδηλώσεις μέσα από το φόβο, σε μια στιγμή που η μαχητική μειοψηφία έσπαγε την απομόνωση, που προσπαθεί να επιβάλει το Στρατιωτικό Συμβούλιο. Να αποδείξει πως χωρίς το στρατό, χωρίς το «νόμο έκτακτης ανάγκης», θα επικρατήσει χάος.

Η σφαγή όμως έγινε πλατιά αντιληπτή ως σφαγή με ευθύνη του στρατού. Ακολούθησαν οργισμένες διαδηλώσεις και συγκρούσεις με την αστυνομία σε όλη τη χώρα. Στο Κάιρο και το Σουέζ οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν για μέρες, με τη συμμετοχή προφανώς των Ούλτρας, που ζητούσαν εκδίκηση για τους δεκάδες νεκρούς τους, αλλά και χιλιάδων άλλων νέων, ενώ στην Ταχρίρ έγινε διαδήλωση-εκδήλωση τιμής για τους νεκρούς.

Η οδός Μοχάμεντ Μαχμούντ ξανάγινε πεδίο μάχης, καθώς οι διαδηλωτές κατάφεραν να γκρεμίσουν τα τείχη που έχτισε ο στρατός το Νοέμβρη και πολιορκήσαν το μισητό υπουργείο Εσωτερικών. Η αστυνομία, με τόνους χημικά, πλαστικές σφαίρες, αλλά και αληθινά πυρά, σκότωσε και πάλι διαδηλωτές.

Το τελευταίο οργισμένο ξέσπασμα δεν είχε τη δύναμη να αντιμετωπίσει το καθεστώς. Όμως ήταν σημαντικό πως δεν έμεινε μόνο. Επαναστατικές πολιτικές δυνάμεις στήριξαν τους Ούλτρας στον πόλεμο με το καθεστώς, ενώ και πιο μετριοπαθείς, όπως οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι και οι φιλελεύθεροι, έριξαν τις ευθύνες στα κατάλοιπα του καθεστώτος και την αστυνομία.

Η συνέχεια

ΜΕ ΤΗΝ ΩΣΗ των επιτυχημένων «επετειακών» κινητοποιήσεων, αλλά και μετά τις τελευταίες οδομαχίες, το επόμενο μεγάλο ραντεβού του επαναστατικού κινήματος είναι η 11 Φλεβάρη, η επέτειος της πτώσης του Μουμπάρακ. Οργανώσεις και συλλογικότητες, που εναντιώνονται στο καθεστώς, την έχουν ορίσει ως μέρα πολιτικής ανυπακοής, απαιτώντας την άμεση παραίτηση των στρατηγών και μια σειρά άλλα μέτρα εκδημοκρατισμού της πολιτικής ζωής. Για την ίδια μέρα καλούν σε δράση οι φοιτητές του Αμερικανικού Πανεπιστημίου και όλες τις σχολές της Αιγύπτου να κλείσουν. Είναι η καλύτερη συνέχεια στον αγώνα και η πιο αποτελεσματική «διόδος» για να εκφραστεί η νεολαιίστικη οργή.

Αν η δράση στις 11 Φλεβάρη έχει την επιτυχία των προηγούμενων μεγάλων κινητοποιήσεων, μπορεί να γίνει σημαντικό βήμα κλιμάκωσης για το κίνημα. Ένα είναι δεδομένο: Παρά τις προσπάθειες της αντεπανάστασης, η «τάξη» δεν θα αποκατασταθεί στην Αίγυπτο...

Μια πληρέστερη πολιτική εκτίμηση για τα πολιτικά «στρατοπέδα» που έχουν διαμορφωθεί, το συσχετισμό δυνάμεων μεταξύ τους, το ρόλο των Αδελφών Μουσουλμάνων και τη σχέση τους με το στρατό και το κίνημα, τις ελπίδες και τις αυταπάτες για το κοινοβούλιο, αλλά και την προοπτική αυτές να γυρίσουν μπουμέρανγκ στο καθεστώς και την Αδελφότητα, το ρόλο της οικονομικής κρίσης, τη συζήτηση στο κίνημα για τη «μετάβαση στη δημοκρατία» και τα καθήκοντα των επαναστατών μπορείτε να βρείτε στο κείμενο των Επαναστατών Σοσιαλιστών Αιγύπτου με τίτλο «Ολη η εξουσία και ο πλούτος στο λαό» που υπάρχει στο www.dea.org.gr.

Αλληλεγγύη στην Αιγυπτιακή Επανάσταση

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ του καθεστώτος, που απειλεί το μέλλον της αιγυπτιακής επανάστασης, και τη συνενοχή των δυτικών κυβερνήσεων, έχει ξεκινήσει μια διεθνής καμπάνια αλληλεγγύης στην αιγυπτιακή επανάσταση, η οποία συγκεντρώνει υπογραφές υποστήριξης για τους Αιγύπτιους αγωνιστές στην πάλη τους ενάντια στο Στρατιωτικό Συμβούλιο. Προσωπικότητες του κινήματος και της Αριστεράς όπως ο Νόαμ Τσόμσκι και ο Τζον Πίλτζερ, εκπρόσωποι πολιτικών οργανώσεων όπως το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα Γαλλίας και η Ισπανική Αντικαπιταλιστική Αριστερά, συνδικάτα όπως οι United Auto Workers στις ΗΠΑ ή στελέχη των Γαλλικών SUD και των Ισπανικών Comisiones Obreras, έχουν υπογράψει ανάμεσα σε πολλούς άλλους. Από την Ελλάδα, την υποστήριξη τους έχουν δηλώσει ανάμεσα σε άλλους οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ Παναγιώτης Λαφαζάνης, Θοδωρής Δρίτσας, Βασίλης Μουλόπουλος και Ηρώ Διώτη και η Δέσποινα Σπανού (Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ).

Το διεθνές ψήφισμα μπορείτε να το διαβάσετε στο www.dea.org.gr, αλλά και στο επίσημο σάιτ της καμπάνιας <http://egyptsolidaritycampaign.org/> όπου μπορείτε να υπογράψετε και να δείτε τις υπογραφές που έχουν συγκεντρωθεί διεθνώς.

Οικονομικός πόλεμος ΕΕ-Ιράν

Συνεχίζουν τις στρατιωτικές πρόβες οι ΗΠΑ, «ανυπόμονο» το Ισραήλ

Ο οικονομικός πόλεμος της Δύσης με το Ιράν εξελίσσεται σε ένα σκληρό μπρα-ντε-φερ, ενώ οι πρόβες κανονικού πολέμου συνεχίζονται στον περσικό κόλπο.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση επικύρωσε την απόφαση για εμπάργκο στο ιρανικό πετρέλαιο, καθώς και για οικονομικές κυρώσεις «άνευ προηγούμενου», όπως δήλωσε ο Βρετανός υπουργός Εξωτερικών στο ιρανικό καθεστώς.

Κάθε νέο πετρελαϊκό συμβόλαιο με το Ιράν έχει απαγορευτεί για τα κράτη-μέλη. Όσον αφορά τα ισχύοντα συμβόλαια, η Σύνοδος αποφάσισε να δώσει 6 μήνες παράταση για την εφαρμογή της απόφασης για εμπάργκο και την ακύρωσή τους. Δεν πρόκειται για κίνηση καλής θέλησης. Υπάρχουν ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Ελλάδα, η Ισπανία και η Ιταλία, που σε μεγάλο βαθμό εξαρτώνται ενεργειακά από τις ιρανικές εξαγωγές. Για να καμφθεί το προηγούμενο βέτο που είχαν θέσει αυτές οι χώρες, η ΕΕ κατέληξε σε αυτή την παράταση για να αναζητηθούν εναλλακτικές πηγές τροφοδοσίας. Η Σαουδική Αραβία ήδη ετοιμάζεται να αυξήσει την παραγωγή της για να καλύψει το κενό.

Όμως το ιρανικό καθεστώς δεν δείχνει να κλονίζεται. Υπήρχαν ήδη προειδοποιήσεις για τις συνέπειες που μπορεί να έχει στην παγκόσμια οικονομία μια πετρελαϊκή κρίση. Οι ευρωπαϊκές οικονομίες, που είναι στο μάτι του κυκλώνα αυτή τη στιγμή, ίσως διατρέχουν μεγαλύτερο κίνδυνο και από την ιρανική. Πράγματι, ακολούθησε μια εντυπωσιακή ρεβάνσ από τη μεριά του Ιράν, που απειλεί με... εμπάργκο την ΕΕ.

Η εφημερίδα «Καϊχάν» (όργανο του Αγιατολάχ Χαμενεϊ)

Αμερικανικά αεροπλανοφόρα και αντιτορπιλικά συγκεντρώνονται κοντά στα Στενά του Ορμούζ.

αναρωτήθηκε «Γιατί δεν σταματάμε αμέσως τις εξαγωγές πετρελαίου προς την Ευρώπη»; Λίγο μετά ανακοινώθηκε πως το ιρανικό κοινοβούλιο προτίθεται να συζητήσει νομοσχέδιο για τη διακοπή εξαγωγών πετρελαίου στις χώρες της ΕΕ που αποφάσισαν να εμπάργκο.

Ο Ιρανός υπ. Εξ. Μοσλεχί το έθεσε ευγενικά: «Η παγκόσμια οικονομική κατάσταση δεν είναι τέτοια που να επιτρέπει μία χώρα να καταστραφεί από την επιβολή κυρώσεων», ισχυριζόμενος πως ο «αδύναμος» είναι η ΕΕ που βυθίζεται στην κρίση χρέους και όχι το Ιράν.

Η ΕΕ δηλώνει πως δίνει 6 μήνες στο Ιράν να «συνετιστεί» και σε αυτούς τους 6 μήνες θα αναζητήσει άλλες πηγές ενέργειας. Το Ιράν απαντά πως σε αυτούς τους 6 μήνες θα έχει βρει άλλους πελάτες για το 20% των εξαγωγών του (που αντιστοιχεί στις ευρωπαϊκές χώρες) και ελπίζει πως σε αυτούς τους 6 μήνες θα... συνετιστεί η ΕΕ.

Η έκβαση του μπρα-ντε-φερ είναι αβέβαιη. Οι ευρωπαϊκοί καπιταλισμοί πράγματι είναι σε δύσκολη θέση, ενώ οι εναλλακτικές πηγές δεν

είναι καθόλου βέβαιο πως θα συμφέρουν οικονομικά. Αλλά και οι επίδοξοι πελάτες του Ιράν στην Ασία είναι σίγουρο πως θα επιδιώξουν να εκμεταλλευτούν την κατάσταση και να αγοράσουν σε πολύ χαμηλό κόστος.

Όπως και να έχει, γνωρίζουμε ήδη πως οι χαμένοι θα είναι οι «από κάτω». Τόσο στη Δύση, όπου θα είμαστε οι πρώτοι που θα ζήσουμε στο πετσί μας μια ενδεχόμενη εκτίναξη των τιμών του πετρελαίου, για χάρη των γεωστρατηγικών τους ανταγωνισμών. Όσο και –περισσότερο– στο ίδιο το Ιράν, όπου οι εργαζόμενοι, οι αγρότες, οι φτωχοί θα είναι οι πρώτοι που θα υποφέρουν από τις ιμπεριαλιστικές κυρώσεις, θα είναι αυτοί ενάντια στους οποίους θα κατευθυνθεί όλη η λιτότητα, την οποία θα οργανώσει η «πολιορκημένη» ιρανική άρχουσα τάξη. Και, αυτή την λιτότητα, που στο πρόσφατο παρελθόν προκάλεσε εξεγέρσεις ενάντια στο καθεστώς, πιθανότατα οι Ιρανοί θα την υπομείνουν χωρίς αντίσταση, καθώς θα συσπειρωθούν γύρω από την κυβέρνησή «τους» ενάντια στους ιμπεριαλιστές.

Αν το παιχνίδι χοντρώνει, το Ιράν μπορεί να καταφύγει

σε ένα ακόμα πιο γερό χαρτί: Η ιρανική κυβέρνηση επανέλαβε πως «Εάν εμποδιστεί η ομαλή ροή όσον αφορά την πώληση του ιρανικού πετρελαίου, τα Στενά του Ορμούζ οπωσδήποτε θα κλείσουν», κάτι που θα κλείσει το δρόμο για το 40% της παγκόσμιας παραγωγής πετρελαίου...

Σε μια τέτοια εξέλιξη, οι δυτικές ιμπεριαλιστικές χώρες θα απαντήσουν με το δικό τους τελευταίο «γερό χαρτί», την αμερικανική στρατιωτική ισχύ. Ο στόλος, που έχει καταπλεύσει στην αραβική θάλασσα, είναι πολύ ισχυρός και οι μετακινήσεις αμερικανικών δυνάμεων στην αραβική χερσόνησο είναι πολύ έντονες, για να μιλάμε για απλή επίδειξη δύναμης. Και τα όρια ανάμεσα στους οικονομικούς πολέμους και τους κανονικούς πολέμους γίνονται όλο και πιο μικρά στην εποχή της κρίσης.

ΥΓ: Μετά το βέτο Ρωσίας-Κίνας στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, το Ισραήλ δήλωσε πως δεν μπορεί να περιμένει την απρόθυμη «διεθνή κοινότητα» και πως αν χρειαστεί θα κάνει μόνο του τη «δουλειά» ως την άνοιξη...

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΓΥΡΙΖΕΙ

Συρία: Δέκα μήνες στους δρόμους

Κλείνουν δέκα μήνες εξέγερσης στη Συρία, με τις διαδηλώσεις, την καταστολή, τις μάχες μεταξύ λιποτακτών και κυβερνητικών να συνεχίζονται. Η 3οη επέτειος της σφαγής στη Χάμα (όταν ο πατέρας Άσαντ ισοπέδωσε την εξεγερμένη πόλη για παραδειγματισμό) έβγαλε στους δρόμους τους αντικαθεστωτικούς σε όλη τη Συρία. Η καταστολή έχει ενταθεί για πρώτη φορά τόσο πολύ στη Δαμασκό. Η πρωτεύουσα, που μέχρι τώρα ελεγχόταν από το καθεστώς, έχει γίνει πεδίο μάχης, καθώς ο κυβερνητικός στρατός βομβαρδίζει περιοχές για να ανακτήσει τον έλεγχο των προαστίων της, τα οποία έχουν εξεγερθεί και προστατεύονται από τον «Ελεύθερο Συριακό Στρατό» (λιποτάκτες φαντάροι). Σε 6.000 υπολογίζονται οι νεκροί από την έναρξη της ηρωικής εξέγερσης. Στο μεταξύ, στον ΟΗΕ και στον Αραβικό Σύνδεσμο συνεχίζονται τα παζάρια για τον τρόπο και την έκταση της εξωτερικής επέμβασης...

Ο φρανκισμός δικάζει τον Γκαρθόν

Ξεκίνησε στην Ισπανία η δίκη του δικαστή Μπαλτάσαρ Γκαρθόν, ο οποίος έγινε διάσημος, όταν ζήτησε τη δώξη του δικτάτορα Πινοσέτ. Ο Γκαρθόν, μετά από αγωγές οργανώσεων υπεράσπισης των θυμάτων του Φράνκο, προσπάθησε να ανοίξει μια σχετική έρευνα, αλλά συνάντησε την αντίθεση της εισαγγελίας και τη μήνυση ακροδεξιών οργανώσεων. Ο δικαστής διώκεται σήμερα για παράβαση του νόμου «αμνηστίας», που ψηφίστηκε το 1977 στα πλαίσια της «ομαλής» μετάβασης από τη δικτατορία στην κοινοβουλευτική δημοκρατία. Ο Γκαρθόν ανέλαβε τις υποθέσεις των δεκάδων χιλιάδων «εξαφανισμένων» του φρανκισμού με το απλό σκεπτικό ότι πρόκειται για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Αλλά τα πράγματα, και στην αστική δημοκρατία, δεν είναι τόσο «απλά». Το ισπανικό κράτος δεν τολμά να ανοίξει αυτή την υπόθεση ούτε τόσες δεκαετίες μετά. Σύσσωμος ο φρανκισμός άλλωστε αποτέλεσε τον κορμό του κυβερνήσαντος σήμερα δεξιού Λαϊκού Κόμματος.

Καταστολή ενάντια στο Occupy

Μετά το αρχικό χάιδεμα και την «κατανόηση», το σύστημα δείχνει τα δόντια του απέναντι και στο κίνημα Occupy. Μια διαδήλωση στο Όκλαντ (που, μετά την επιτυχία της γενικής απεργίας που κάλεσε το κίνημα για συμπάρσταση στους λιμενεργάτες, έχει αναδειχθεί σε ένα από τα πιο δραστήρια κέντρα του κινήματος στις ΗΠΑ) επιχείρησε να καταλάβει ένα άδειο συνεδριακό κέντρο για να το αξιοποιήσει για τις δράσεις γύρω από το ζήτημα των αστέγων. Η αστυνομία επιτέθηκε με πλαστικές σφαίρες και δακρυγόνα και συνέλαβε 400 άτομα. Λίγες μέρες μετά, η αστυνομία επιτέθηκε και εκκένωσε βίαια κατασκήνωση του Occupy στην Ουάσινγκτον, ενώ ανάλογες επιθέσεις εξελίσσονται σε όλες τις ΗΠΑ. Για πολλούς Αμερικάνους νέους ακτιβιστές γίνεται σαφές με τον πιο ωμό τρόπο πως, όταν γίνεσαι έστω και λίγο επικίνδυνος, όσο και να «αγνοείς» το κράτος, αυτό δεν σε αγνοεί...

«Αντικαπιταλιστής» ο Ολάντ

«Στη μάχη που αρχίζει, θα σας πω ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός μου. Ο κύριος αντίπαλός μου δεν έχει όνομα, δεν έχει πρόσωπο και δεν ανήκει σε κανένα πολιτικό κόμμα. Δεν έχει παρουσιάσει ποτέ την υποψηφιότητά του και δεν έχει εκλεγεί ποτέ, αλλά κυβερνά. Αυτός ο αντίπαλος είναι ο κόσμος του κεφαλαίου». Κι όμως αυτά τα είπε ο Φρανσουά Ολάντ, υποψήφιος των Σοσιαλιστών για τις προεδρικές εκλογές στη Γαλλία. Έχει φτιάξει ολόκληρη σχολή «αντιεξουσιαστών στην εξουσία» στη Σοσιαλιστική Διεθνή ο ΓΑΠ. Ο Σοσιαλιστής υποψήφιος, κληθείς να γίνει πιο συγκεκριμένος, εξαπέλυσε την ταξική επίθεσή του: Μείωση του μισθού του προέδρου, νέα γαλλογερμανική(!) συνθήκη με «ευρωμόλογο», «ανάπτυξη» και άλλα τέτοια όμορφα, φόρο στις χρηματοπιστωτικές συναλλαγές (το ίδιο που ήθελε και ο Σαρκοζί). Τρέμουν οι Γάλλοι βιομήχανοι...

Γενική απεργία στο Βέλγιο

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ διεθνούς εργατικής αντίστασης μπήκε το εργατικό κίνημα στο Βέλγιο. Η κυβέρνηση συνασπισμού, που συγκροτήθηκε (μετά από μήνες «ακυβερνησίας») άρον άρον για να επιβάλει την τήρηση του Συμφώνου Σταθερότητας και να «αντιμετωπίσει» την κρίση χρέους, που χτυπά πλέον και την καρδιά της ευρωζώνης, έχει ανακοινώσει την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης και ένα πρόγραμμα λιτότητας ύψους 11 δις. ευρώ. Υπό των πίεση (και την πρόφαση) των «οίκων αξιολόγησης», ο βελγικός καπιταλισμός ετοιμάζεται και

αυτός για τη δική του επίθεση στη βελγική εργατική τάξη.

Απέναντι σε αυτά τα μέτρα, τα βελγικά συνδικάτα προχώρησαν στην πρώτη γενική απεργία από το 1993. Η συμμετοχή των εργαζομένων ήταν συντριπτική στους περισσότερους κλάδους, οδηγώντας σε παράλυση τη βελγική οικονομία. Όλες οι συγκοινωνίες (τρένα, λεωφορεία, τραμ) έμειναν ακινητοποιημένες, πολλά σχολεία έμειναν κλειστά, τα νοσοκομεία και τα ΜΜΕ λειτούργησαν μόνο με προσωπικό ασφαλείας. Πέρα από τις δημόσιες υπηρεσίες, η απεργία πάγωσε την παραγωγή στις μο-

νάδες της Audi και της Volvo. Η κινητοποίηση των εργαζομένων στην καρδιά της Ευρώπης είχε και διεθνή αντίκτυπο: Οι διεθνείς υπερταχείες δεν πραγματοποιήσαν τα δρομολόγια τους, ενώ ο προγραμματισμός των συνδικάτων για αποκλεισμό των αεροδρομίων αρκούσε για να ματαιώσει τις πτήσεις μιας σειράς ιδιωτικών αεροπορικών εταιρειών «χαμηλού κόστους» (όπως η διαβόητη Ryanair).

Η 24ωρη γενική απεργία στο Βέλγιο ήταν ένα μικρό δείγμα, αλλά πολύ σημαντικό. Η ίδια η κήρυξη της απεργίας –μετά από 2 δεκαετίες– και η ακόλου-

θη επιτυχία της έγιναν «πρώτο θέμα» στον ευρωπαϊκό αστικό Τύπο. Δείχνει επίσης πως, καθώς γενικεύεται η κρίση και η επίθεση των από πάνω, γενικεύεται και η αντίσταση. Το εργατικό κίνημα του ευρωπαϊκού «Νότου» αρχίζει να αποκτά πολυτίμους (και πολύ ισχυρούς) συμμάχους στην ίδια την «καρδιά» της Ευρώπης. Τα βελγικά συνδικάτα υπογράμμισαν αυτή τη διάσταση, οργανώνοντας την κινητοποίησή τους τη μέρα της Συνόδου Κορυφής στις Βρυξέλλες, δίνοντας έναν πανευρωπαϊκό συμβολισμό στην απεργία.

νέα από τις σχολές

Επιμέλεια:
Δημήτρης Μπάρκας

Πρωτοβουλία Πάντειου

Εκδήλωση με τίτλο «Νόμος 4009: το χρονικό ενός προαναγγελθέντος θανάτου για το Δημόσιο Πανεπιστήμιο» πραγματοποιήσε η Πρωτοβουλία φοιτητών, καθηγητών, εργαζομένων στο Πάντειο στις 31 Γενάρη. Ομιλητές ήταν Γ. Τριμπέρης (Φυσικό ΕΚΠΑ), Ε. Καραμαλέγκου (Φιλοσοφική ΕΚΠΑ), Στ. Κωνσταντακόπουλος και Σπ. Σακελαρόπουλος (Πάντειο) και Στ. Σταυρίδης (ΕΜΠ). Η εκδήλωση ήταν η πρώτη που πραγματοποίησε η Πρωτοβουλία από τη σύστασή της. Ήταν ένα χρήσιμο βήμα τόσο για την καλύτερη πληροφόρηση της κοινότητας του Παντείου σχετικά με το νόμο, όσο και για την ουσιαστική σύνδεση των καθηγητών. Επόμενο βήμα είναι το μοίρασμα προκήρυξης μέσα στην εξεταστική που να ενημερώνει τους φοιτητές για την Πρωτοβουλία και για τη μάχη ενάντια στα Συμβούλια Διοίκησης.

Θεσσαλονίκη

Σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο κτίριο διοίκησης καλούν οι σύλλογοι ΕΕΔΙΠ (ερευνητικό προσωπικό), διοικητικών, προπτυχιακών και μεταπτυχιακών του Αριστοτέλειου στη Θεσσαλονίκη, την Τετάρτη 8 Φλεβάρη. Στην κοινή τους ανακοίνωση καταλήγουν: «Με τη μαχητική συμπίεση και κοινή δράση όλων των μερών της πανεπιστημιακής κοινότητας, εργαζόμενοι, φοιτητές και διδάσκοντες πρέπει: * ΝΑ ΜΑΤΑΙΩΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΑΠΘ. * ΝΑ ΑΠΟΤΡΕΨΟΥΜΕ την εφαρμογή του νόμου 4009/11. * ΝΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ. Για ένα δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο, ταγμένο στην ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών, στην υπηρεσία της κοινωνίας και όχι των επιχειρήσεων».

Στο στόχαστρο οι φοιτητικές εστίες

Κινητοποίηση πραγματοποιήθηκε από το σύλλογο οικότροφων νέων εστιών ΕΜΠ, αλλά και οικότροφους από άλλες εστίες στο υπουργείο Παιδείας, την Παρασκευή 3/2. Οι εστιακοί διαμαρτυρήθηκαν ενάντια στους σχεδιασμούς για ιδιωτικοποιήσεις των Εστιών, αφού σταδιακά η αρμοδιότητα θα μεταφερθεί από το Ινστιτούτο νεολαίας στα πανεπιστήμια, τα οποία θα πρέπει να βρουν μόνα τους τη χρηματοδότηση.

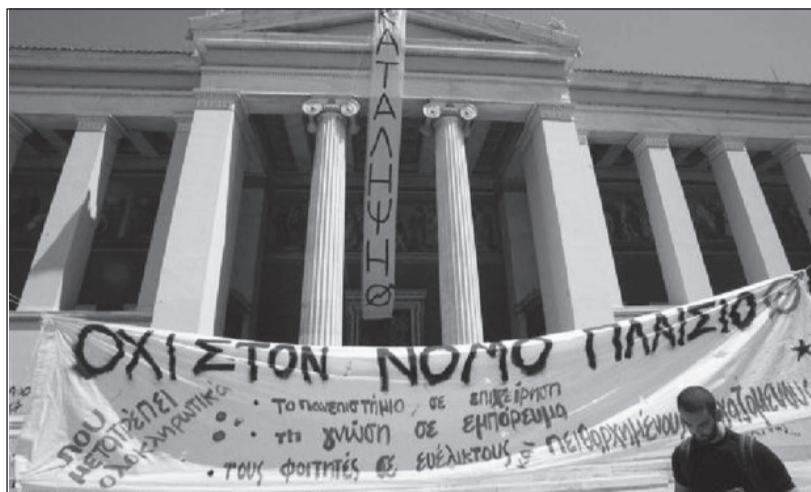
Κατάληψη στο ΕΚΠΑ

Σε κατάληψη του κεντρικού κτιρίου της πρυτανείας του ΕΚΠΑ από τις 2/2 προχώρησε ο σύλλογος διοικητικών του ιδρύματος, με στόχο να μπλοκάρουν τις εφεδρείες των συναδέλφων τους. Ο πρύτανης του ΕΚΠΑ, παρά τις δεσμεύσεις του στη Σύγκλητο, αλλά και σε συναντήσεις με τους συλλόγους, υπέγραψε τις διαπιστωτικές πράξεις για τέσσερις εργαζόμενους του πανεπιστημίου. Η κατάληψη του πρωτοκόλλου (όπου βρίσκονται τα έγγραφα) ήταν προγραμματισμένο να κρατήσει τουλάχιστον μέχρι την Τρίτη 7/2.

«Οπορτουниστικές μαζώσεις»

Σε άρθρο στο «Ριζοσπάστη» στις 26/1, το στέλεχος του Κ.Σ. της ΚΝΕ Γ. Σιδέρης επιτίθεται στις κοινές πρωτοβουλίες φοιτητών, καθηγητών και εργαζομένων που απλώνονται σε διάφορες σχολές, απαξιωνοντάς τις ως «μαζώσεις» στις οποίες μάλιστα «ηρωτοστατούν υπόγειοι πρυτάνεις, διοικήσεις, καθηγητές, στελέχη της ΠΑΣΠ και της ΔΑΠ!» Συνεχίζει προσπαθώντας να «εκδικηθεί» το κίνημα του άρθρου 16: «Οι ψευδοσυνελεύσεις αυτές δεν είναι «νέο φρούτο». Χρόνια τώρα είναι γνωστά τα πανεκπαιδευτικά μέτωπα-καπέλα που θέλει να φτιάξει η σοσιαλδημοκρατία και ο οπορτουниσμός. Αυτή η σούπα είναι ξαναζεσταμένη: Το ίδιο επιχειρήθηκε το 2006 - 07, το 2009, αλλά και πρόσφατα. Είναι παραταξιακές μαζώσεις που φτιάχνονται μακριά από φοιτητικούς συλλόγους, σωματεία εργαζομένων, συλλόγους καθηγητών». Είναι πραγματικά κρίμα που οι σύντροφοι της ΚΝΕ, έστω αυτή την ώρα, αρνούνται τη συγκρότηση ενός κοινού μετώπου για την ανατροπή -τουλάχιστον- του νόμου πλαίσιο.

Την ίδια ώρα οι συνθήκες στις εστίες είναι τραγικές, ενώ στις αρχές Φλεβάρη για ώρες οι φοιτητές στην Εστία της Δροσοπούλου έμειναν χωρίς ρεύμα, όπως προβλήματα προέκυψαν και με τα εστιατόρια του Πολυτεχνείου. Παράλληλα, από τους οικότροφους στη Δροσοπούλου ζητήθηκε να καταβάλλουν αναδρομικά χαράτσι για τρία έτη, ενώ ο σύλλογος είχε πετύχει με κινητοποίηση να μην πληρώνει κανείς τροφεία.

Να μπλοκάρουμε το νόμο-πλαίσιο

Του Δημήτρη Μπάρκα

Από αναβολή σε αναβολή προχωρούν τις εκλογές των Συμβουλίων Διοίκησης οι οργανωτικές επιτροπές που έχει στήσει το υπουργείο Παιδείας. Είτε μετά από κινηματικές παρεμβάσεις, είτε λόγω έλλειψης υποδομών, είτε ακόμα και με παραιτήσεις των υποψηφίων για τις θέσεις εσωτερικών μελών στο ΣΔ, σχεδόν πουθενά οι εκλογές δεν έχουν ολοκληρωθεί (με την εξαίρεση τεσσάρων επαρχιακών ΤΕΙ).

Η κατάσταση αυτή έχει προκαλέσει ανοικτό κεφάλαιο στην Α. Διαμαντοπούλου και τα υπόλοιπα στελέχη του υπουργείου, αφού αυτή η πρώτη φάση της διαδικασίας θα έπρεπε να έχει ολοκληρωθεί από τα μέσα Νοέμβρη, σύμφωνα με το χρονοδι-

άγραμμα που είχαν καταθέσει.. Επιπλέον, στο μέτωπο που έχει ανοίξει η Σύνοδος των πρυτάνεων, εκκρεμεί το ζήτημα της αντισυνταγματικότητας του νόμου, το οποίο θα κριθεί από το Συμβούλιο της Επικρατείας (η σχετική συνεδρίαση μεταφέρθηκε από τις 3/2 στις 2 Μαρτίου).

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση το επιτελείο της υπουργού προσπαθεί απεγνωσμένα να εκβιάσει τα ιδρύματα. Καθόλου τυχαία, επικαλούμενη μια παλιότερη, υποτιθέμενη παράβαση της Σχολής Καλών Τεχνών, «παραίτησε» τον τωρινό πρύτανη και τους αντιπρυτάνεις. Αν και οι καθαιρέσεις ανακλήθηκαν, η ουσία ήταν ότι η Διαμαντοπούλου έδωσε το μήνυμα πως δεν θα διστάσει να φτάσει σε ακραία μέτρα, για να εφαρμοστεί ο νόμος.

Το «νέο λύκειο» του μνημονίου

Του Βασίλη Μορέλα

Το «νέο λύκειο» είναι συνηθισμένο εργαλείο κάθε αντεργατικής κυβέρνησης. Στην περίπτωση του «νέου λύκειου» ο κανόνας επαληθεύεται ξανά. Το υπουργείο Παιδείας προσπαθεί να κοροϊδέψει καθηγητές, μαθητές και γονείς υποσχόμενο λαγούς με πετραχήλια.

Παράδειγμα χυδαίας παραπλάνησης, που αναπαράγεται απ' τα ΜΜΕ, είναι η «μείωση του αριθμού των μαθημάτων». Ομάδες τριών και τεσσάρων μαθημάτων περιγράφονται ως ένα μάθημα. Για παράδειγμα, Φυσική, Χημεία, Βιολογία ως το «ενιαίο» μάθημα των «Φυσικών Επιστημών»! Ωστόσο κάποιες αλλαγές είναι πραγματικές και... προς το χειρότερο.

Οι εξαγγελίες περί «περισσότερων ευκαιριών» μεταφράζονται λοιπόν καταρχήν σε περισσότερες πανελλαδικές εξετάσεις για κάθε τάξη του λυκείου, επομένως σε εντατικοποίηση της προσπάθειας και αύξηση της ταλαιπωρίας των μαθητών, σε περαιτέρω απομάκρυνση των μαθημάτων απ' τη γενική παιδεία και επικέντρωση στις εξετάσεις, αλλά και σε αύξηση των φροντιστηρίων. Η αύξηση των κερδών των τελευταίων είναι μάλλον ένας από τους πραγματικούς στόχους της Διαμαντοπούλου.

Ο δεύτερος στόχος είναι ότι οι πανελλαδικές και η σίγουρη αποτυχία πολλών παιδιών σε αυτές θα γίνουν κριτήριο «αξιολόγησης» για μαζικές απολύσεις εκπαιδευτικών. Για την αποτυχία δεν θα κατηγορείται ούτε η οικονομική αδυναμία των γονέων για «φροντιστήρια»

και «διαίτερα», ούτε η κατάργηση της Πρόσθετης Διδακτικής Στήριξης, ούτε τα προβλήματα από την κατάργηση 50 εκπαιδευτικών οργανισμών (π.χ. καθυστερήσεις βιβλίων με την κατάργηση του ΟΕΔΒ), ούτε τα μειούμενα κονδύλια για την Παιδεία, ούτε ο αριθμός των μαθητών ανά τάξη, που θα αυξηθεί με επιπρόσθετες «εγκαταστάσεις». Θα κατηγορούνται οι εκπαιδευτικοί, για να απολύονται κατά το ήδη εφαρμοζόμενο μοντέλο στις ΗΠΑ.

[Ο στόχος των απολύσεων ή και των μετατάξεων υπηρετείται και με την κατάργηση πολλών μαθημάτων και αντίστοιχων ειδικοτήτων. Οι ξένες γλώσσες, το Δίκαιο, το Σχέδιο, οι Αρχές Περιβαλλοντικών Επιστημών είναι κάποια από αυτά που υποβαθμίζονται ή εξαφανίζονται.]

Μπορούν να αναφερθούν κι άλλα για το «νέο λύκειο». Όπως το ότι οι μαθητές δεσμεύονται, σε σημαντικό βαθμό, από την Α' τάξη για τη μετέπειτα πορεία τους. Ότι η είσοδος στα ΑΕΙ-ΤΕΙ θα γίνεται ακόμη πιο δύσκολη με τις επιπρόσθετες πανελλαδικές εξετάσεις στην Γ', είτε με τα ιδιαίτερα κριτήρια που θα καθορίζει κάθε σχολή. Ή ότι καθιερώνεται η απλήρωτη παιδική εργασία μέσω της «πρακτικής» εκπαίδευσης σε ιδιώτες επιχειρηματίες στα ΕΠΑΛ.

Ταυτόχρονα αναμένεται να αυξηθεί απίστευτα κι η εξεταστέα ύλη: μια πρόταση είναι να μην περιγράφεται από συγκεκριμένες «σελίδες», αλλά από «γνωστικές ενότητες»!

Το συμπέρασμα είναι πως οι μαθητές καλούνται να δουλεύουν σκληρότερα

Παρ' όλα αυτά αναγκάστηκε να αποσύρει τους εκβιασμούς για διακοπή της χρηματοδότησης από το Φλεβάρη, μεταφέροντας την προθεσμία για την εκλογή των ΣΔ στα τέλη της άνοιξης και άρα διακοπή της χρηματοδότησης από τον Ιούνιο. Παράλληλα έχει διαρρεύσει στον Τύπο τροπολογίες που ετοιμάζει και αφορούν επιφανειακές αλλαγές στο νόμο (όπως ότι τα εξωτερικά μέλη του ΣΔ θα πρέπει να έχουν πτυχίο... ΑΕΙ ή ΤΕΙ!), με στόχο να αποφυγεί την απόρριψή του ως αντισυνταγματικό.

Το μόνο σίγουρο για την υπουργό είναι ότι θα συνεχίσει να βρίσκει αντιστάσεις μέσα στα πανεπιστήμια. Η πανελλαδική συνάντηση συλλόγων ΔΕΠ επαναβεβαίωσε με ανακοίνωσή της τη διάθεση πανελλαδικής κινητοποίησης στο πρώτο πανεπιστήμιο όπου θα γίνει απόπειρα για διεξαγωγή εκλογών για τα ΣΔ.

Όμως δεν είναι η μόνη δύναμη που ξεπήδησε από τον ξεσηκωμό του Σεπτεμβρη. Οι διοικητικοί σε ΑΕΙ και ΤΕΙ έχουν μπει δυναμικά στον αγώνα με καταλήψεις κτηρίων, πράγμα αδιανόητο μέχρι πρόσφατα. Όμως από τα πιο ελπιδοφόρα σημάδια για την ανατροπή του νόμου είναι κυρίως οι πρωτοβουλίες και κοινές επιτροπές φοιτητών, καθηγητών και εργαζομένων, που έχουν εξαπλωθεί σε πολλά ιδρύματα.

Αυτές τις μέρες που η μάχη για την ανατροπή των μνημονίων και την αποφυγή των νέων μέτρων θα κορυφώνεται, χρειάζεται ο κόσμος των πανεπιστημίων να βγει στους δρόμους, βάζοντας τη δική του σφραγίδα στον παλλαϊκό ξεσηκωμό. Έτσι μπορούμε (εκτός από την καθυστέρηση εφαρμογής) να πετύχουμε την ανατροπή του νόμου της Διαμαντοπούλου μαζί με την κυβέρνηση που προσπαθεί να τον εφαρμόσει.

για μια μεγαλύτερη περίοδο για μια ακόμη πιο απίθανη είσοδο σε σχολές λιγότερες και με όλο και λιγότερους σπουδαστές, για να εξασφαλίσουν αργότερα οι περισσότεροι μια θέση στην ανεργία.

[Αφού ο ανταγωνισμός δεν μπορεί παρά να εντείνεται, όσο μεγαλώνει η εργασιακή ανασφάλεια κι όσο λιγοστεύουν οι θέσεις στα πανεπιστήμια, οι τρομοκράτες των μνημονίων θα καταφέρουν να μειώσουν τα φροντιστήρια μόνο... κάνοντας πιο φτωχούς τους γονείς, ώστε να μην μπορούν να τα πληρώσουν. Και όντως προς τα εκεί οδεύουν...]

Τα κόμματα της Αριστεράς ορθώς δεν συμμετείχαν στον ψεύτικο «διάλογο» για το νέο λύκειο, επισημαίνοντας τα βασικά χαρακτηριστικά του. Αλλά για να πάμε στην αντίθετη κατεύθυνση δεν φτάνουν οι καταγγελίες εντός ή εκτός κοινοβουλίου.

[Για την αποεντατικοποίηση-αναμόρφωση των Προγραμμάτων Σπουδών από το Δημοτικό ως το Λύκειο, τη σύζευξη πρακτικής και θεωρίας με αναβαθμισμένα εργαστήρια (έχει εφαρμοστεί πιλοτικά με επιτυχία), τη μεταλυκειακή επαγγελματική εκπαίδευση με εργασιακά δικαιώματα, την ελεύθερη πρόσβαση στα πανεπιστήμια και τα άλλα αιτήματα της Αριστεράς, χρειάζονται περισσότερα χρήματα για την Παιδεία κι όχι για την «επανακαταλαιοποίηση» των τραπεζών. Και γι' αυτό] χρειάζονται αγώνες για την ανατροπή κάθε πολιτικής που φέρνει αμορφωσιά, εγκατάλειψη του σχολείου, απολύσεις και κερδοσκοπία.

Νεοναζιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής: Το δεξί χέρι του Καρατζαφέρη και του Μάνεση

Του Θανάση Κούρκουλα

Η νεοναζιστική παρέλαση της Χρυσής Αυγής για τα Ίμια κατέληξε και φέτος σε τραυματισμούς μεταναστών και ντόπιων στην Ομόνοια και σε σταθμούς του Μετρό. Η ΕΛ.ΑΣ., σε αλαστική συνεργασία με τους νοσταλγούς του Χίτλερ, τους άφησε να αλωνίζουν. Από τις 45 προσαγωγές φασιστών δεν κατάφερε να βρει ενοχοποιητικά στοιχεία για κανέναν και τους άφησε ελεύθερους.

Τις ίδιες μέρες είδαν το φως της δημοσιότητας δημοσκοπήσεις που εμφανίζουν τους νεοναζί να κερδίζουν πόντους από τον ομογάλακτό τους Καρατζαφέρη στην εκτίμηση ψήφου και να φτάνουν οριακά στο 3%. Πολλοί άνθρωποι δικαιολογημένα ανησύχησαν, ενώ ακόμα και το «Βήμα» είχε ειρωνικά σχόλια για τη στάση της Αστυνομίας. Στους κόλπους των αγωνιστών του κινήματος και της Αριστεράς άνοιξε για άλλη μια φορά συζήτηση για το φασιστικό κίνδυνο.

Παρότι η αντιφασιστική πάλη υποτιμήθηκε από τα μεγάλα κόμματα και πολλά ρεύματα της Αριστεράς τα προηγούμενα χρόνια, στην Ελλάδα περισσότερο από άλλες ευρωπαϊκές χώρες έχουμε κάθε δυνατότητα να χώσουμε τους νεοναζί ξανά στις τρύπες τους το επόμενο διάστημα. Το άθροισμα της ακροδεξιάς στις δημοσκοπήσεις αγγίζει το 7-8%, ενώ της Αριστεράς το 30%.

Μαζικές αντιφασιστικές κινητοποιήσεις που έχουν γίνει στο χρόνο που πέρασε, ανάγκασαν τους Χρυσουαγίτες να περιοριστούν σε αναιμικές συγκεντρώσεις περιφρουρημένες από τα ΜΑΤ σε πολλές γειτονιές και πόλεις, ενώ κάποιες από τις παρελάσεις τους ματαιώθηκαν. Όποτε αποπειράθηκαν να κάνουν κεντρική εμ-

Στην περίοδο κρίσης, η Αριστερά οφείλει να κάνει πολύ περισσότερα από όσα έκανε ως τώρα, προκειμένου οι φασίστες να ξαναμπουν στο περιθώριο

φάνιση «αντιμνημονιακού χαρακτήρα» απέτυχε οικτρά (Σύνταγμα 23 Δεκεμβρη). Ο λόγος είναι απλός: Οι φασίστες παραδοσιακά είναι μπράβοι των αφεντικών και ρουφιάνοι στους χώρους δουλειάς (βλέπε επιθέσεις σε απεργούς των ΟΤΑ στο Δήμο Λαγκαδά).

Την ώρα που γίνονται απεργίες διαρκείας και γενικές απεργίες με εκατομμύρια εργάτες, δεν μπορούν να πείσουν ούτε τους ψηφοφόρους τους ότι αγωνίζονται για το δίκιο του «Ελληνα εργάτη». Η Χρυσή Αυγή βόλου βγάζει ανακοινώσεις καταγγελίας για τους απεργούς της χαλυβουργίας και υποστήριξης για τον ιδιοκτήτη Μάνεση, ενώ ο Μιχαλολιάκος ισχυρίζεται πως τάχα αυτό δεν εκφράζει όλη τη συμμορία, αλλά οι τοπικές κινήσεις της έχουν δική τους άποψη (λες και οι νεοναζί είναι πολυτασικό κόμμα...).

Παρ' όλα αυτά οι δημοσκοπικές «επιτυχίες» της Χρυσής Αυγής στρατολογούν νέους χαλαρούς οπαδούς τους στη συμμορία και οι φασιστικές επιθέσεις σε γειτονιές πληθαίνουν, ενώ, σε όποια περιοχή η παρουσία της Αριστεράς είναι υποτονική, βρίσκουν ευκαιρία να κλιμακώνουν τις προκλήσεις τους (π.χ. Λούτσα).

Στην περίοδο κρίσης που διανύουμε, η Αριστερά οφείλει να κάνει πολύ περισσότερα από όσα έκανε ως τώρα, προκειμένου οι φασίστες να ξαναμπουν στο περιθώριο. Οι αγώνες του εργατικού κινήματος θα κρίνουν σίγουρα την τύχη των φασιστών, όμως υπάρχει κι ένα δεύτερο επίπεδο παρέμβασης: Η μαζική αντιφασιστική πολιτική και δράση ως τμήμα του κινήματος των εργαζομένων και της νεολαίας.

Η ανακοίνωση των εργαζομένων στον ΗΣΑΠ, που καταγγέλλει τις επιθέσεις των νεοναζί στους σταθμούς του τρένου, δείχνει το δρόμο. Το ίδιο και η κινητοποίηση μαζικών φορέων των Αμπελοκήπων για τη δίκη των φασιστών της Πανόρμου.

Η Αριστερά χρειάζεται να πρωτοστατεί στην αποκάλυψη και περιθωριοποίηση των φασιστών σε χώρους δουλειάς και νεολαίας, στις επιτροπές για τα χαράτσια, τις λαϊκές συνελεύσεις και τις γειτονιές. Σε κεντρικό επίπεδο πρέπει να καταγγέλλεται η Χρυσή Αυγή ως νεοναζιστική συμμορία μαχαιροβγαλτών, απεργοσπαστών και μπράβων των αφεντικών, και ο Καρατζαφέρης ως πρόθυμος κολαούζος του Παπαδήμου και της τρόικας, ένας φασίστας με γραβάτα που στελέχη του συμμετέχουν σε φασιστικές επιθέσεις (βλέπε Πανόρμου).

Τέλος με τη μαζική μας αντιφασιστική κινητοποίηση να μην αφήσουμε τους νεοναζί να κάνουν παρελάσεις και ρατσιστικές επιθέσεις σε καμία γειτονιά. Δεν υπάρχει περιθώριο περαιτέρω υποτίμησης των νεοναζί από τμήματα του κινήματος και της Αριστεράς. Η απειλή είναι ορατή. Οι δυνάμεις υπάρχουν και χρειάζεται να χρησιμοποιηθούν έγκαιρα.

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας στη Νέα Βύσσα του Έβρου πραγματοποιήθηκε τη Δευτέρα 6 Φεβρουαρίου από κατοίκους της περιοχής. Η κινητοποίηση οργανώθηκε με αφορμή την προγραμματισμένη για την ίδια ημέρα επίσκεψη του υπουργού Προ-Πο Χρήστου Παπουτσή και του υφυπουργού Μανώλη Όθωνα, για την έναρξη των εργασιών κατασκευής του τείχους του αίσχους στο χερσαίο τμήμα των συνόρων Ελλάδας-Τουρκίας. Σε ανακοίνωσή τους οι κάτοικοι τόνισαν ότι «το "έργο", θίγει βαθύτατα την αξιοπρέπεια των κατοίκων του Έβρου και στιγματίζει ολόκληρο το νομό στη συνείδηση κάθε νοήμονα ανθρώπου».

☆☆☆

Μήνυση κατά μελών του ΔΣ της ΟΛΜΕ και της ΕΛΜΕ Σερρών έκανε ο βουλευτής του ΛΑΟΣ Ηλίας Πολατίδης, επειδή συμπαραστάθηκαν σε εκπαιδευτικό που ο ίδιος επιχείρησε να φιμώσει. Ο Πολατίδης, που την επομένη του τραγικού θανάτου του Θόδωρου Αγγελόπουλου τον κατέταξε στο «ακραίο τμήμα της διεθνιστικής και κοσμοπολίτικης αριστεράς», ζήτησε από καθηγήτρια ιστορίας να απολογηθεί έμμεσα, επειδή αποκάλυψε το ΛΑΟΣ ακροδεξιά κόμμα(!!!). Η μήνυση στις συνδικαλιστικές οργανώσεις ακολούθησε, επειδή συμπαραστάθηκαν στην καθηγήτρια, καταγγέλλοντας τον Πολατίδη για απόπειρα ποινικοποίησης του φρονήματος, της παιδαγωγικής ελευθερίας και της συνδικαλιστικής δράσης. Τόσο θράσος!

☆☆☆

Το Υπουργείο Παιδείας αποφάσισε να ξεκινήσει τα κλεισίματα σχολείων στην Καρδίτσα, διασπείροντας μαθητές Ρομά σε διάφορα σχολεία της πόλης της Καρδίτσας και του δήμου Σοφάδων, κλείνοντας το 4ο Δημοτικό Σοφάδων και το 19ο Δημοτικό Καρδίτσας, στα οποία φοιτούν αμιγώς τσιγγάνοι. Έπειτα από αρκετές διαπραγματεύσεις ανάμεσα στο υπουργείο και τοπικούς και εκπαιδευτικούς παράγοντες, το θέμα οδεύει προς συμβιβασμό στην περιοχή των Σοφάδων. Στην περιοχή της Καρδίτσας όμως προχωράει η «διασπορά». Έχει επιχειρηθεί και στο παρελθόν μαζική ένταξη παιδιών σε σχολεία με ελλιπή σχεδιασμό που κατέληξε σε παταγώδη αποτυχία, με αποτέλεσμα οι μαθητές Ρομά να εγκαταλείψουν τη φοίτηση. Τώρα Διαμαντοπούλου και μνημόνια ξαναβρήκαν ευκαιρία...

☆☆☆

Το τελευταίο διάστημα ντόπιοι και μετανάστες άποροι μαζεύουν οτιδήποτε μεταλλικό από τους κάδους σκουπιδιών. Παρακάμπτοντας τους ντόπιους άπορους, κατέθεσε ερώτηση στη Βουλή η βουλευτής της ΝΔ Φωτεινή Πιπιλή, ωρυσμένη πως οι μετανάστες μας κλέβουν τα σκουπίδια μας!

☆☆☆

Με πολύ κόσμο και κέφι, έγινε το Σάββατο 4/2 στον κατάμεστο χώρο του Κυριακάτικου Σχολείου Μεταναστών στον Κολωνό η γιορτή του Σχολείου για την καινούρια χρονιά. Η εκδήλωση ξεκίνησε με κοπή πίτας από τις 7:30 το απόγευμα, ακολούθησε δρώμενο από τη θεατρική ομάδα του Σχολείου και τραγούδια από μετανάστες μαθητές με κιθάρες και τουμπερλέκια. Μοιράστηκαν δώρα με ευχές σε πολλές γλώσσες, ενώ το γλέντι εξελίχτηκε σε dj-party με φαγητό και ποτό μέχρι τα μεσάνυχτα. Ήταν μια πολύ πετυχημένη εκδήλωση που γέμισε τους παρευρισκόμενους, ντόπιους και μετανάστες με δύναμη και αισιοδοξία. Συνεχίζουμε ενωμένοι, με όπλο την αλληλεγγύη και τους κοινούς μας αγώνες.

☆☆☆

Περισσότεροι από 1.500 άνθρωποι είναι ο καταγεγραμμένος αριθμός μεταναστών και προσφύγων που πνίγηκαν ή εξαφανίστηκαν το 2011, προσπαθώντας να διασχίσουν τη Μεσόγειο, όπως ανακοίνωσε η Υπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες (UNHCR). Να καταργηθούν η FRONTEX, τα τείχη και οι συνοριοφυλακές. Να ανατραπεί η δολοφονική πολιτική «κλειστών συνόρων» της ΕΕ.

Κυκλοφόρησε το περιοδικό της Κίνησης «Απελάστε το Ρατσισμό»

Στο Τεύχος Νο 3 διαβάστε:

- Στους φασίστες υπουργεία, στους εργαζόμενους χαράτσια κι ανεργία
- Η μάχη της Cabbie street, Οκτώβριος 1936
- Κινητοποιήσεις και δράσεις
- Εκδηλώσεις της Κίνησης «Απελάστε το Ρατσισμό»
- Διεθνή νέα
- Προτάσεις
- Πολιτισμός
- Αντιρατσιστικά, αντιφασιστικά νέα.

ΤΙΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ 1ΕΥΡΩ.

Εκδήλωση της ΚΑΡ Ζωγράφου: Χαλυβουργία – 100 μέρες απεργία

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10/2, η Κίνηση «Απελάστε το Ρατσισμό», στου Ζωγράφου, διοργανώνει εκδήλωση αλληλεγγύης για τους απεργούς της Χαλυβουργίας. Η εκδήλωση θα γίνει στου Ζωγράφου, Καλλιστράτους και Τραυλαντώνη, στις 7 μμ, με ομιλητές απεργούς και συμμετοχή μεταναστών χαλυβουργών. Θα ακολουθήσει γλέντι οικονομικής ενίσχυσης. Οι απεργοί, εκτός από την οικονομική ενίσχυση, έχουν ανάγκη για τη στήριξη του αγώνα τους από τρόφιμα μακράς διάρκειας (κονσέρβες, καφέ, ζάχαρη, αλεύρι) που τα μοιράζουν στις πολύτεκνες οικογένειες.

- ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΩΝ
- Η ΝΙΚΗ ΤΟΥΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΝΙΚΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΕΕ: Μια λυκοσυμμαχία μπροστά σε ύφεση

Το σαθρό έδαφος του ευρωπαϊκού καπιταλισμού

Του Πέτρου Τσάγκαρη

Στα τέλη Γενάρη, οι ηγέτες της ευρωζώνης προχώρησαν στην υπογραφή της συνθήκης που καθορίζει τον τρόπο λειτουργίας του ESM, του Μόνιμου Μηχανισμού Στήριξης. Ο μηχανισμός θα τεθεί σε ισχύ τον Ιούλιο, ένα χρόνο νωρίτερα απ' ό,τι προβλεπόταν αρχικά, και τα κεφάλαια που θα έχει στη διάθεσή του θα ανέρχονται σε 700 δισ. ευρώ. Σκοπός του μηχανισμού είναι να επιβάλει προγράμματα «στήριξης» –ακόμη και προληπτικά– σε μέλη της ευρωζώνης που «κινδυνεύουν», δηλ. να επιβάλει την υπογραφή μνημονίων. Στη Συνθήκη ορίζεται επίσης ρητά πως ο ESM μπορεί να παράσχει δάνεια σε κράτος της ευρωζώνης αλλά για την ανακεφαλαιοποίηση (δηλ. τη στήριξη) των τραπεζών.

Ο μηχανισμός θα μπορεί επίσης να επεμβαίνει απευθείας στην πρωτογενή αγορά και τη δευτερογενή αγορά ομολόγων σε περίπτωση που η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) διαγνώσει «κίνδυνο μετάδοσης κρίσης».

Οι εκπρόσωποι των Ευρωπαϊκών καπιταλιστών βιάστηκαν να εγκαθιδρύσουν τον ESM εξαιτίας του γεγονότος ότι μεγάλες χώρες, όπως η Ιταλία, μπαίνουν στη ζώνη κινδύνου που βρίσκεται η Ελλάδα (μέσα στο 2012 λήγουν ιταλικά ομόλογα ύψους 500 δισ. ευρώ). Ταυτόχρονα, μέσα στον Φλεβάρη οι ευρωπαϊκές τράπεζες αναμένεται να αναγκαστούν να δανειστούν από την ΕΚΤ περίπου 800 δισ. ευρώ. Συνολικά το τραπεζικό σύστημα της Ευρώπης θεωρείται από σχεδόν όλους τους αναλυτές εξαιρετικά ασταθές και ευάλωτο. Ακόμη και η κραταία Κεντρική Τράπεζα της Γερμανίας εξαρτάται από χρέη που έχουν προς αυτήν οι κεντρικές τράπεζες χωρών που βρίσκονται κοντά στο χείλος του γκρεμού. Μόνον από τις Κεντρικές Τράπεζες της Ελλάδας, της Πορτογαλίας, της Ισπανίας και της Ιρλανδίας η Bundesbank έχει λαμβάνειν 250 δισ. ευρώ. Αλλά και η ίδια η ΕΚΤ έχει προβλήματα και δεν θα περνούσε σε καμία περίπτωση τα στρες τεστ στα οποία υποβάλλονται οι άλλες τράπεζες: Σήμερα με ίδια κεφάλαια ύψους μόλις 10 δισ. ευρώ έχει δαπανήσει

μόνον για την αγορά των κρατικών ομολόγων των PIIGS, 217 δισ. ευρώ. Με άλλα λόγια, μόνο για αυτά τα τοξικά ομόλογα η ΕΚΤ έχει μέχρι στιγμής «μοχλεύσει» τα ίδια κεφάλαιά της περισσότερο από 20 φορές (υπενθυμίζουμε ότι η συνολική «μόχλευση» της Lehman Brothers, όταν αυτή χρεοκόπησε το 2008 ήταν 30 φορές τα ίδια κεφάλαιά της).

Συστημική κρίση

Όμως δεν έχουμε να κάνουμε με κρίση που περιορίζεται στον χρηματοπιστωτικό τομέα. Ο γνωστός Αμερικανός οικονομικός σχολιαστής, ο Πολ Κρούγκμαν, επισήμανε σε πρόσφατο άρθρο του ότι ο καπιταλισμός παγκόσμια και ειδικά στην Ευρώπη είναι σε πολύ άσχημη κατάσταση: «Η κατάσταση της Βρετανίας είναι χειρότερη από εκείνη στη Μεγάλη Ύφεση του 1930. Τέσσερα χρόνια μετά την έναρξη της Μεγάλης Ύφεσης, το βρετανικό ΑΕΠ είχε επανέλθει στα παλαιότερα υψηλά επίπεδά του. Σήμερα η Βρετανία ούτε που πλησιάζει στο να ανακτήσει το χαμένο έδαφος. Και δεν είναι μοναδική περίπτωση. Η Ιταλία είναι επίσης σε χειρότερη κατάσταση από εκείνη της δεκαετίας του 1930, ενώ η Ισπανία οδεύει σαφώς σε διπλή ύφεση. Έτσι οι τρεις από τις πέντε μεγαλύτερες οικονομίες

της Ευρώπης βρίσκονται σε χειρότερη κατάσταση απ' ό,τι ήταν στη Μεγάλη Ύφεση».

Ο Κρούγκμαν καταλογίζει ιδεολογικό δογματισμό στις πολιτικές ελίτ για τη συνέχιση μιας αδιέξοδης πολιτικής και γελοιοποιεί τον «σοσιαλιστή» μέχρι πρόσφατα πρόεδρο της ΕΚΤ, Ζαν-Κλοντ Τρισέ, επειδή ο τελευταίος πρόβαλε ως εργαλείο επίλυσης της κρίσης την «εμπιστοσύνη» ως τη μαγική νεράιδα που θα λύσει όλα τα προβλήματα. Ο Κρούγκμαν λέει πως όλα αυτά δεν ήταν ανάγκη καν να συμβούν αν οι κυβερνήσεις διάβαζαν τη στοιχειώδη οικονομική θεωρία. «Πριν από μισό αιώνα, οποιοσδήποτε οικονομολόγος θα έλεγε πως η λιτότητα εν μέσω ύφεσης είναι πολύ κακή ιδέα. Οι πολιτικοί ταγοί, όμως, και δυστυχώς πολλοί οικονομολόγοι αποφάσισαν κυρίως για πολιτικούς λόγους να ξεχάσουν όσα γνώριζαν. Και εκατομμύρια εργαζόμενοι πληρώνουν το τίμημα της δικής τους αμνησίας». Βέβαια, εδώ, ο Κρούγκμαν κάνει λάθος: Σε αντίθεση με τη δεκαετία του '30, τώρα τα κέρδη των επιχειρήσεων διατηρήθηκαν και σε πολλές περιπτώσεις αυξήθηκαν (και αυτό αφορά ακόμη και χώρες όπως η Ελλάδα, καθώς το 2011 αποδείχθηκε κερδοφόρο για 4 στις 10 επιχειρήσεις, αποτέλεσμα πολύ καλύτερο απ' ό,τι το 2010).

Αυτό ήταν το μάθημα των καπιταλιστών από τη Μεγάλη Ύφεση: πως να διατηρήσουν τα κέρδη, παρά την κρίση. Όμως κάποιος έπρεπε να πληρώσει αυτό το κόστος. Γι' αυτό, όσον αφορά το αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής, ο Κρούγκμαν έχει δίκιο, καθώς όλο το κόστος πέφτει στους εργαζόμενους: από τους Γερμανούς, που πληρώνουν επί μία δεκαετία με το πάγωμα των μισθών τους, μέχρι τους Νοτιοευρωπαίους σήμερα. Σε μεγάλο μέρος της Ευρώπης δεν εξοντώνεται μόνον η σημερινή εργατική τάξη αλλά και η μελλοντική. Ο εγκάθετος των τραπεζιτών στην κορυφή της ιταλικής κυβέρνησης, ο Μ. Μόντι, διατύπωσε αυτή την προοπτική με απίστευτο κυνισμό σε τηλεοπτική εκπομπή στις αρχές Φλεβάρη, λέγοντας πως «οι νέοι πρέπει να συνηθίσουν στην ιδέα ότι δεν θα μπορούν να έχουν μια μόνιμη δουλειά για όλη τους την ζωή», καθώς κάτι τέτοιο θα ήταν «βαρετό» (ο ίδιος βέβαια, ό,τι κι αν συμβεί, έχει εξασφαλισμένη θέση ισόβιου γερουσιαστή!).

Διαφωνίες

Όμως, παρά τα χτυπήματα που επιφέρουν στους εργαζόμενους, οι εκπρόσωποι των Ευρωπαϊκών καπιταλιστών συνεχίζουν να έχουν σοβαρές διαφωνίες μεταξύ τους για το ποια πρέπει να είναι η

λύση. Η ανοιχτή ρήξη μεταξύ της δεξιάς κυβέρνησης της Γερμανίας και του ΔΝΤ (το οποίο διευθύνει η δεξιά Γαλλίδα, Κ. Λαγκάρντ) είναι ένα από τα πλέον ορατά μέτωπα σήμερα. Το ΔΝΤ έχει ταχθεί υπέρ της «κουρέματος» και του τμήματος εκείνου του ελληνικού χρέους που κατέχουν τα κράτη και η ΕΚΤ, σενάριο στο οποίο αντιτίθεται σθεναρά η Γερμανία. Στο πλαίσιο αυτό, το Βερολίνο πιέζει για μεγαλύτερες περικοπές στον ελληνικό προϋπολογισμό, ενώ το ΔΝΤ υποστηρίζει ότι περαιτέρω δρακόντιες περικοπές δεν είναι εφικτές.

Αντιπαράθεση υπάρχει επίσης και μεταξύ ΕΚΤ και Γερμανίας. Η Γερμανία, η οποία είναι και ο μεγαλύτερος μέτοχος της ΕΚΤ, αντιτίθεται στις απεριόριστες αγορές κρατικών ομολόγων από την τελευταία. Ωστόσο ο πρόεδρος της ΕΚΤ, Μ. Ντράγκι αγνόησε το Βερολίνο και προχώρησε σε συντονισμένες αγορές ομολόγων. Σύμφωνα με πολλούς αναλυτές, ο Ντράγκι σχεδιάζει να εφαρμόσει την αμερικανική μέθοδο στην Ευρώπη, δηλ. το τύπωμα χαρτονομίσματος (τη λεγόμενη ποσοτική χαλάρωση). Το Βερολίνο δεν θέλει βέβαια κάτι τέτοιο, καθώς η Γερμανία έχει συσσωρεύσει μεγάλα αποθέματα σε ευρώ και το τύπωμα νέου χρήματος θα οδηγήσει σε απαξίωση αυτού το πλεονάσματος. Όμως τελικά μπορεί το Βερολίνο να αναγκαστεί να δεχθεί αυτό το νέο πληθωριστικό χρήμα, γιατί δεν παίζει μόνο του στη σκακιέρα.

Απαισιοδοξία

Τους συστημικούς κινδύνους που αντιμετωπίζει ο καπιταλισμός παγκόσμια και ειδικά στην Ευρώπη δεν τους επισείει μόνον ο Κρούγκμαν: οι εκθέσεις τόσο του ΔΝΤ όσο και της Παγκόσμιας Τράπεζας και του ΟΑΣΑ κάνουν λόγο ακριβώς γι' αυτό. Η Έκθεση για την Παγκόσμια Πιστωτική Σταθερότητα του ΔΝΤ έχει τίτλο «Βαθύτερα στη Ζώνη του Κινδύνου», ενώ η ίδια η Λαγκάρντ έχει επανειλημμένα προειδοποιήσει για κρίση τύπου 1930. Και όλοι θεωρούν ότι μια ανεξέλεγκτη (από τους καπιταλιστές) χρεοκοπία της Ελλάδας ή κάποιας άλλης χώρας στην Ευρώπη, θα έχει σαρωτικές συνέπειες για το σύστημα.